

Η Κουκουβίστα

ΔΕΛΤΙΟ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΜΕΛΩΝ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΚΑΛΟΣΚΟΠΙΤΩΝ ΠΑΡΝΑΣΣΙΔΑΣ „Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ”,
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΧΡΟΝΟΣ 11ος - ΤΕΥΧΟΣ 50, ΑΥΓ. - Σ) ΒΡΗΣ - ΟΚΤ. 1985

Ιδιοκτήτης - εκδότης: ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΚΑΛΟΣΚΟΠΙΤΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΓΡΑΦΕΙΟΥ: Σωκράτους 79 - 81, ΑΘΗΝΑ 104 32, ΤΗΛ. 52.38.158

Υπεύθυνο σύμφωνα με το Νόμο: το εκάστοτε Διοικητικό Συμβούλιο

Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

Ο Σύνδεσμος, που ιδρύθηκε το 1961, με την επωνυμία «ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ», έγινε ένα αξιόλογο Σωματείο μέσα στα 24 χρόνια της ύπαρξής του. Στην αρχή ξεκίνησε δειλά - δειλά τη δράση του με πενιχρά οικονομικά μέσα, για να εξυπηρετήσει τις ανάγκες του χωριού, σύμφωνα με το καταστατικό του. Απαραίτητες ήταν διάφορες κατασκευές για τον εξωραϊσμό των κοινοχρήστων χώρων του χωριού και την πολιτιστική του αναβάθμιση. Από χρόνο σε χρόνο όλο και κάποιο νέο έργο γινόταν. Πρώτα το Κοινοτικό Κατάστημα και η διαμόρφωση της πλατείας του (τοιχοποιίες, θρύση, φωτισμός, παρτέρια). Αργότερα έγινε η διαμόρφωση του χώρου για το Ηρώο και η τοποθέτηση της προτομής του Παπαντριά. Μετά η ανακατασκευή της στέγης της εκκλησίας. Λίγο αργότερα η ίδρυση του Κοινοτικού Ιατρείου και της Κοινοτικής Βιβλιοθήκης. Αργότερα τοποθετήθηκαν πάγκοι σε κεντρικά σημεία του χωριού και σε άλλα σημεία έξω απ' το χωριό, για να ξεκουράζονται κυρίως οι ηλικιωμένοι παραθεριστές στον περίπατό τους. Έγινε διαμόρφωση στο χώρο της Παναγίας και σε χώρους όπου υπάρχουν θρύσσες του χωριού. Διαμορφώθηκε το νέο νεκροταφείο, ανοίχτηκαν παρακλάδια δρόμων προς τον Αϊ - Γιαννάκη κλπ., έγιναν δενδροφυτεύσεις. Τέλος τοποθετήθηκαν, φέτος, στη στήλη του Ηρώου αναμνηστικές πλάκες, με τα ονόματα των νεκρών των διαφόρων πολέμων και της Εθνικής Αντίστασης κι έγινε καλλιτεχνική επένδυση του τοίχου που στηρίζει το χώρο του Ηρώου.

Πέρα, όμως, από τα έργα που αναφέρθηκαν, το κάθε Δ.Σ. έχει και άλλες φροντίδες, πνευματικές θα λέγαμε, όπως είναι η ανελλιπής έκδοση του Δελτίου «Η Κουκουβίστα», που θαδίζει στον 11ο χρόνο κυκλοφορίας του, η ετήσια εκτύπωση του Ημερολογίου κλπ. Και τι δεν είδε δημοσιότητα από τις στήλες του Δελτίου ως τώρα! Κάθε τι που αφορά το χωριό μας και την περιοχή, τους ανθρώπους του και τις ασχολίες τους, τα είδαμε δημοσιευμένα στο Δελτίο (ιστορικά και λαογραφικά κείμενα, ποιήματα, διηγήματα, μελέτες, ειδήσεις και σχόλια, κοινωνικά κλπ.). Έτσι, αγαπήθηκε πολύ απ' όλους «Η Κουκουβίστα», που είναι ο συνδετικός κρίκος

των όπου γης Κουκουβιστιανών.

Το κάθε Δ.Σ. έχει στη φροντίδα του και την ψυχαγωγία των μελών του, με χορούς, εκδρομές, πανηγύρια κ.ά. πολιτιστικές εκδηλώσεις. Για όλ' αυτά απαιτείται χρόνος και προπαντός διάθεση για το μεγάλο χρέος λειτουργίας του Συνδέσμου.

Ο Σύνδεσμος, λοιπόν, είναι ένας ζωντανός Οργανισμός, με πολλές απαιτήσεις στη λειτουργία του, αλλά με θετική προσφορά προς το σύνολο. Τα πρώτα χρόνια, που δεν είχε επαρκή έσοδα, λειτουργούσε με πολλές δυσκολίες, χωρίς Γραφείο για το αρχείο του και για τις συνεδριάσεις του Δ.Σ., χωρίς να μπορεί να νοικιάσει κάποια αίθουσα για τις Γενικές Συνελεύσεις των μελών του. Σήμερα, που τα έσοδά του είναι ανθηρά και τούτο, γιατί δείχνουν κατανόηση όλα τα μέλη του και τον ενισχύουν οικονομικά, έχει δικό του Γραφείο (με νοίκι) και οι Συνελεύσεις γίνονται σε άνετες αίθουσες. Αν δείξουν και τώρα το ίδιο ενδιαφέρον τα μέλη του, σύντομα θ' αποκτήσει και ιδιόκτητο Γραφείο.

Όταν ο Σύνδεσμος εξυπηρετεί ένα σύνολο, αξίζει κάθε θυσία γι' αυτόν από τα μέλη του. Την υποχρέωση αυτή, να υπηρετήσουν με ανιδιοτέλεια το Σύνδεσμο, την ένισαν όλοι και γι' αυτό στα 24 χρόνια της λειτουργίας του πέρασαν απ' το Δ.Σ. δεκάδες μέλη, που πρόσφεραν θετικές υπηρεσίες. Γι' αυτό χρειάζεται κάθε διετία ν' ανανεώνεται με καινούρια μέλη το Δ.Σ.

Πλησιάζει ήδη το τέλος της θητείας του σημερινού Δ.Σ. Το Γενάρη του 1986 θα γίνουν αρχαιρεσίες, σε Γεν. Συνέλευση του Συνδέσμου, για την εκλογή νέου Δ.Σ. Καλούμε όλους, ιδιαίτερα αυτούς που δεν υπηρέτησαν ως τώρα τη «θητεία» τους στο Δ.Σ., να θέσουν υποψηφιότητα για τη διετία 1986 - 88. Έτσι, θα εξοφλήσουν ένα χρέος που έχουμε όλοι προς τον Σύνδεσμο. Θα περιμένουμε τη Δήλωσή σας, ότι επιθυμείτε να συμπεριληφθείτε στο έντυπο ψηφοδέλτιο, που θα καταρτισθεί απ' το τωρινό Δ.Σ. Δώστε το παρόν όσο μπορείτε περισσότεροι για την επόμενη διετία «θητεία» στο Σύνδεσμο. Θα είναι τιμή σας και καμάρι σας!

ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΙΑΝΑ ΝΕΑ

ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Με πλατιά λαϊκή συμμετοχή έγινε και το φετινό πανηγύρι το Δεκαπενταύγουστο, που γιορτάζει η εκκλησία του χωριού Παναγία (Κοίμηση της Θεοτόκου). Με την ανακατασκευή, εδώ και λίγα χρόνια, της εκκλησίας «Παναγία», καθιερώθηκε να γίνεται το πανηγύρι αυτό.

Μ' ένα θαυμάσιο καλοκαιρινό καιρό τελέσθηκε τις πρωινές ώρες πανηγυρική λειτουργία, με ιεουργό τον παπα-Παναγιώτη και με πολύ εκκλησίασμα.

Το βράδυ, με πρωτοβουλία του Συνδέσμου Καλοσκοπιτών «ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ» και του Συλλόγου «ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ», μαζεύτηκαν στον περίβολο της εκκλησίας πολλοί Κουκουβιστιανοί και ξένοι παραθεριστές και όλοι οι ντόπιοι κάτοικοι από κάθε γειτονιά, για να γλεντήσουν με κέφι και να ξεφαντώσουν, χορεύοντας ως τις πρωινές ώρες.

Με το πανηγύρι της Παναγίας κλείνει για φέτος ο κύκλος των θερινών γιορταστικών εκδηλώσεων στο χωριό κι ευχόμαστε σ' όλους «και του χρόνου» να ξαναβρεθούμε πάλι εκεί, μονιασμένοι και αγαπημένοι.

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΑΛΟΣΚΟΠΗ

Συνεχίστηκαν το καλοκαίρι οι εργασίες διαπλάτυνσης στο δρόμο από Καλοσκοπή ως τις Βρίξεις. Για να ολοκληρωθεί το έργο απομένει η σκυρόστρωση - ασφαλτόστρωση του τμήματος αυτού (4 χλμ.) και του τμήματος 51 χλμ. - Χάνι Ζαγγανά (6 χλμ.).

Επειδή σε λίγο μπαίνουμε στο χειμώνα και οι εργασίες αναγκαστικά θα σταματήσουν, ας ελπίσουμε πως την άνοιξη νωρίς θα φτάσει στην τελευταία φάση το έργο για την ολοκλήρωσή του.

ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ

Στους μήνες που πέρασαν πρόσφεραν εθελοντική εργασία για την αξιοποίηση του χωριού μας οι:

— Γιάννης Χ. Αυγερινός, ηλεκτρολόγος - εργολάβος, που επισκέυασε τα ηλεκτρικά φώτα της πλατείας του χωριού, των δρόμων, καθώς και του χώρου στα Κοινοτικά Καταστήματα και την Κοινοτική Βιβλιοθήκη.

— Ο Θανάσης Κυριάκης επικεφαλής ομάδας νέων παιδιών: του Γιάννη Καλογήρου, καθηγητή Φιλολογίου, του Γιώργου Ν. Μώρη, του Γιάννη Ν. Κολλέρη και του Γιάννη Π. Κολλέρη, σπουδαστών, μετέφεραν στα χέρια —γιατί δεν υπάρχει αυτοκινητόδρομος— την πέτρινη θύση (κούπα) από το Ζουγκρέικο κήπο στα Τσιρωνέικα, στην εκκλησία της Παναγίας, για να τοποθετηθεί στη θύση.

— Ο Θανάσης Κυριάκης παραχώρησε δωρεάν ηλεκτρικό ρεύμα για το πανηγύρι της Παναγίας στις 15.8.85.

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συνδέσμου μας θεω-

ρεί υποχρέωσή του να εκφράσει δημόσια τις ευχαριστίες του στους παραπάνω συγχωριανούς για την προσφορά τους και να τους συγχαρεί για την προθυμία που δείχνουν κάθε φορά που παρουσιάζεται κάποια ανάγκη στο χωριό, και εύχεται το παράδειγμά τους να το μιμηθούν και άλλοι.

ΕΡΓΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

• Με δαπάνες του Συνδέσμου «Αγία Τριάς» έγινε η επένδυση με πέτρα του τσιμεντένιου τοίχου στο χώρο του Ηρώου του χωριού.

• Επίσης, με δαπάνες του Συνδέσμου, ανακατασκευάστηκε τμήμα του τοίχου του σχολικού κήπου, που είχε πέσει από το χειμώνα.

• Ο Σύνδεσμος τοποθέτησε και άλλες πινακίδες σε διάφορα σημεία του δρόμου, για την κυκλοφορική ενημέρωση των αυτοκινητιστών. Τοποθέτησε ακόμη και άλλους πάγκους σε διάφορα σημεία του χωριού, για να ξεκουράζονται κυρίως οι ηλικιωμένοι περπατητές.

• Περαιτώθηκε το έργο ανέγερσης Μνημείου στην Αγία Τριάδα των πεσόντων αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης (4.1.1944), δαπάνης ενός εκατομμυρίου (1.000.000) δραχμών.

• Ο Ιερέας του χωριού παπα-Παναγιώτης, με έγγραφό του προς τη ΜΟΜΑ, ζήτησε να γίνει διαπλάτυνση και σκυρόστρωση του τμήματος του δρόμου από τον κεντρικό Καλοσκοπής - Παύλιανης ως την εκκλησία της Αγίας Τριάδας, μήκους 400 περίπου μέτρων. Το θέμα συζητείται και θα ληφθεί σχετική απόφαση.

ΟΙ ΠΥΡΚΑΓΙΕΣ

Δυστυχώς και φέτος κήκαν πάλι στην Ελλάδα εκατοντάδες χιλιάδες στρέμματα δασικές, θαμνώδεις και γεωργικές εκτάσεις. Χρόνο με το χρόνο συρρικνώνονται τα δάση μας και αφανίζεται ο δασικός πλούτος της χώρας μας, οι πηγές στερεύουν, η ομορφιά του τοπίου χάνεται και μένει πίσω καμένη γη... Οι πυρκαγιές αποτελούν εθνικό έγκλημα.

Με τις πρώτες φθινοπωρινές βροχές ευτυχώς κλείνει για φέτος ο κύκλος των «εξ αμελείας ή εκ προθέσεως» εμπρησμών.

Η Φωκίδα στάθηκε τυχερή φέτος και δεν είχε πυρκαγιές, πλην μιας σε περιοχή κοντά στο Λιδωρίκι. Επομένως η σχετική με τις πυρκαγιές εγκύκλιος του Νομάρχη Φωκίδας, που έστειλε στους Δήμους και τις Κοινότητες του Νομού για επαγρύπνηση, θρήκε ανταπόκριση απ' το λαό και τα δάση του Νομού δεν κινδύνεψαν. Όταν τ' αρμόδια όργανα (δασοφύλακες, πυροφύλακες κλπ.) και οι αγρότες επαγρυπνούν, ο κίνδυνος για πυρκαγιά είναι οπωσδήποτε μικρότερος.

Στην περιοχή της Καλοσκοπής (στον Πυργάκη της Οίτης) φέτος το καλοκαίρι ήταν Πυροφύλακες οι νεαροί του χωριού Τάκης Ι. Μαντάς και Θανάσης Παν. Χασιακός, που ανταποκρίθηκαν άριστα στα καθήκοντά τους.

Ο δημοσιογράφος Αντ. Στρατής σε άρθρο του (εφ. ΒΗΜΑ, 25.8.85) προτείνει τα εξής ακόμα μέτρα για την πρόληψη των εμπρησμών:

— Πλατιά λαϊκή διαφώτιση και πρόκληση λαϊκού συναγερμού.

— Να πεισθεί κάθε Έλληνας, ότι το σπίτι του καί-

γεται, έστω και αν η φωτιά βρίσκεται ακόμα μακριά.

— Να γίνει συνείδηση ότι, όταν το δάσος καίγεται, καίγεται η πατρίδα.

— Μόλις ξεσπάσει μια πυρκαγιά, να χτυπήσουν οι καμπάνες των γύρω Κοινοτήτων και να ξεχυθεί προς την εστία της πανστρατιά των κατοίκων.

— Να εκπαιδεύουν εθελοντές πυροσβέστες και να είναι εφοδιασμένοι με φυτάρια, μηχανοκίνητα πριόνια αντί τσεκούρια κλπ.

Οι πυροσβεστικές αντλίες, τ' αεροπλάνα, ο στρατός κλπ. δεν επαρκούν σε τέτοιες στιγμές. Χρειάζονται και άλλα χέρια, πολλά χέρια, που βρίσκονται πρόθυμα μόνο με τη συμμετοχή του λαού. Η Τοπική Αυτοδιοίκηση μπορεί να παίξει σημαντικό ρόλο σε περίπτωση πυρκαγιάς, αν έχει γίνει συνείδηση ότι το καλοκαίρι υπάρχει γύρω μας μια μόνιμη απειλή.

ΤΑΞΙΔΙΑ — ΑΦΙΞΕΙΣ — ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ

Ήρθαν από την Αμερική για διακοπές στην Ελλάδα και ξανάφυγαν.

— Ο Αθ. Ευθ. Μαλιβίτσης, Δικηγόρος.

— Ο Τάσος Γ. Χασιακός και η γυναίκα του Μαίρη.

— Η Ευτυχία Καλαφάτη (κόρη του Πέτρου Δημόπουλου) προσκεκλημένη του υπουργείου Παιδείας, στα πλαίσια του κυβερνητικού προγράμματος, για εκπαιδευτική ενημέρωση των αποδήμων Ελλήνων, ως εκπρόσωπος της Ελληνικής Παροικίας του BELMONT, SAN FRANCISCO, και παρακολούθησε σεμινάρια στην Αθήνα και στις Σπέτσες.

Ήρθαν από τον Καναδά για διακοπές και για επίσκεψη των οικείων των:

— Δημ. Π. Κυριαζής με τη γυναίκα του Σοφία.

— Η Νότα Ράνκυ κόρη του Δημ. και της Σοφίας Κυριαζή με το μικρό γιό τους. Η Νότα είναι καθηγήτρια του πανεπιστημίου ΚΟΡΚΟΝΤΟ, διευθύντρια του τμήματος Κοινωνιολογίας - Δημοσιογραφίας και Σύμβουλος της Κεντρικής Κυβέρνησης του Καναδά.

— Η Στέλλα Μαυροπούλου, η δεύτερη κόρη του ζεύγους Κυριαζή, με το σύζυγό της Λάκη. Η Στέλλα και ο Λάκης είναι πτυχιούχοι Κοινωνιολογίας - Δημοσιογραφίας και συνεχίζουν τις σπουδές τους για το ανώτατο δίπλωμα Ρ.Η.Δ.

— Η Αλεξάνδρα Δεστούνη κόρη του Θανάση και της Βάγιας Αλεξίου με τα τρία μικρά παιδιά της: Χαράλαμπο - Θανάση - Άγγελο. Ο Άγγελος βαφτίστηκε στην Ελλάδα, όπως γράφουμε σε άλλη στήλη.

— Από τη μακρινή Αυστραλία ήρθε ο Δημήτρης και η Άτζελα Ζερβού (εγγονή του Θύμιου Παπαγεωργίου, το γένος Χαρ. Κουτρούμπα) και βάφτισαν την κορούλα τους στο χωριό του Δημήτρη, Μυλοπόταμος Κυθήρων και της έδωσαν το όνομα ΕΥΓΕΝΙΑ - ΡΟΖΑ. Μετά παραμονή 2 1/2 μηνών επέστρεψαν και πάλι στην Αυστραλία όπου μένουν μόνιμα. Στους ευτυχείς γονείς, παπούδες και προσπάπους τους ευχόμαστε να τους ζήσει.

Η «Κουκουβίστα» χαίρεται και τους συγχαίρει, που θυμούνται την πατρίδα και την επισκέπτονται συχνά.

— Επίσης, ήρθε απ' το Καναδά όπου φοιτά στο πανεπιστήμιο YORK - TORONTO, ο Νίκος Ι. Κωστόύρος για μεταγραφή στο πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης.

Του ευχόμαστε καλή επιτυχία.

ΕΚΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΟΡΑ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

Καλούμε όλους τους συμπατριώτες και φίλους του Συνδέσμου, όπου γης και αν κατοικούν, να δείξουν και αυτή τη φορά την αγάπη τους για το Σύνδεσμο. Απόφαση του Δ.Σ. του Συνδέσμου είναι ν' αποκτήσει ΓΡΑΦΕΙΟ ιδιόκτητο ο Σύνδεσμος, για να στεγαστεί η ίδια η «Κουκουβίστα», να βρίσκει κάθε μέλος μια καρέκλα να καθίσει, να κουβεντιάσει τα προβλήματά του και να ειπεί τη γνώμη του για το χωριό και για τις προσπάθειες του Συνδέσμου στην επίλυση διαφόρων προβλημάτων.

Μέσα στο δίμηνο, που θα περάσει για να κυκλοφορήσει το επόμενο τεύχος του Δελτίου, περιμένουμε την απόφασή σας για την οικονομική συμμετοχή σας στη σημαντική αυτή ΑΓΟΡΑ.

Ο Σύνδεσμος, με πρακτικό του, θ' ανακηρύξει όσους προσφέρουν χρήματα:

— ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΕΥΕΡΓΕΤΕΣ από 151.000 - 200.000 δραχμές.

— ΕΥΕΡΓΕΤΕΣ από 101.000 - 150.000 δραχμές.

— ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΔΩΡΗΤΕΣ από 51.000 - 100.000 δραχμές.

— ΔΩΡΗΤΕΣ από 21.000 - 50.000 δραχμές.

Των υπολοίπων, που θα καταθέσουν μικρότερα ποσά, θ' ανακοινωθεί το όνομά τους από τις στήλες του Δελτίου.

Καλούμε, λοιπόν, όλους να προσφέρουν τον οβολό τους, οι μεν οικονομικά ισχυροί απ' το περίσσειμά τους, οι δε αδύναμοι (έστω και συμβολικά) απ' το υστέρημά τους.

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Φθινόπωρο

Έρχεται φθινόπωρο,
φώναξε τ' αγέρι.
Χελιδόνια, φύγετε
στου Νοτιά τα μέρη.

Έρχεται φθινόπωρο,
λέει το συγνεφάκι.
Πρωτοβρόχια φτάνουνε
ξέψυχο δεντράκι.

Β. ΧΑΡΩΝΙΤΗΣ

ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΝΕΩΝ

Στις Ανώτατες και Ανώτερες Σχολές πέτυχαν οι παρακάτω νέοι του χωριού μας:

— Αριστ. Δ. Ζησίμου (έγγονος Παναγιούς Αθ. Σίμου), στη Φυσική Σχολή του πανεπιστημίου Αθηνών.

— Γιάννης Αν. Ράπτης, στα ΤΕΙ Αθηνών, Τμήμα Ηλεκτρονικών.

— Νίκος Ανδ. Τσαμτζής, στη Νομική Σχολή πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

— Παν. Δημ. Παπαγεωργίου, στη Σχολή Ναυτικών Δοκίμων.

— Νικ. Κων. Γεωργίου στη Σχολή Ναυτικών Δοκίμων.

— Ηρώ Κων. Γεωργίου, Νομική Σχολή Πανεπ. Κομοτηνής.

— Πόλυ Νικ. Καραγιάννη, Βιολογία Πανεπ. Αθηνών.

— Γεωργ. Χρ. Τσαλκίκης (έγγονος Τσουλανδρή), Ανωτάτη Γεωπονική Σχολή Αθηνών.

Το Δ.Σ. τους συγχαίρει και τους εύχεται καλή πρόοδο.

— Η Μαρία Αγ. Αδάμ εγγονή του Κ. Κεραμύδα, αποφοίτησε από τη Σχολή Βοηθών Ιατρικών Επαγγελματιών (ΣΒΙΕ), τμήμα Μικροβιολογίας, με το βαθμό άριστα.

Το Δ.Σ. τη συγχαίρει και της εύχεται καλή σταδιοδρομία και αποκατάσταση.

ΛΑΪΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΔΡΟΜΟΥ

Και φέτος το καλοκαίρι, για μια ακόμα φορά, έγινε ο καθιερωμένος πια λαϊκός αγώνας δρόμου Καλοσκοπής. Είναι μια εκδήλωση που αγαπήθηκε ιδιαίτερα απ' τους νέους και τα παιδιά του χωριού που σ' αυτήν βλέπουν την ευκαιρία να έρθουν σε μια γόνιμη επαφή με τον αθλητισμό και να πετύχουν μια διάκριση στον ευγενή στίβο της αθλητικής άμιλλας.

Η αγάπη και το ενδιαφέρον για την εκδήλωση, ιδιαίτερα των μικρών σε ηλικία αθλητών, φάνηκε πιο έντονα τις τελευταίες ημέρες πριν την εκδήλωση, όταν τα παιδιά κατά ομάδες, πρωί - απόγευμα, έτρεχαν για να προετοιμαστούν για τον αγώνα.

Τέλος, το απόγευμα της Παρασκευής, 23 του Αυγούστου, όλα ήταν έτοιμα. Οι διοργανωτές, οι φίλοι, οι συγγενείς και οι φίλοι των διαγωνιζομένων μαζεύτηκαν στην πλατεία, φωτογραφήθηκαν οι αθλητές, δόθηκαν οι τελευταίες οδηγίες και οι διαγωνιζόμενοι που ήταν, όπως πάντα, πάρα πολλοί, αναχώρησαν για το Κεφαλόβρυσο, που είχε οριστεί σαν η αφετηρία της διαδρομής. Η εκκίνηση δόθηκε για τους αθλητές κατά ομάδες.

Πρώτη διαγωνίστηκε η ομάδα των εφήβων, από 14-18 χρόνων στην οποία νικητές κατά σειρά αναδείχθηκαν: 1ος Πάντος Γιάννης, 2ος Λευκαδίτης Κώστας, 3ος Μαντζιός Γιώργος.

Δεύτερη κατηγορία, από 9-13 χρόνων στην οποία νικητές αναδείχθηκαν: 1ος Τσιρώνης Δημήτριος, 2ος Κυριαζής Μιχάλης, 3ος Σίμος Γιώργος.

Στην τρίτη κατηγορία, των κοριτσιών, νικήτριες αναδείχθηκαν: 1η Χαραλαμποπούλου Ελπίδα, 2η Μπεθάνη Ελένη, 3η Παγώνη Κατερίνα.

Τέλος, στην κατηγορία των μικρών αθλητών, ηλικίας 5-8 χρόνων, νικητές αναδείχθηκαν: 1ος Λεβέντης Στέργιος, 2ος Τσατσαρώνης Σπύρος, 3ος Σκούφος Δημήτριος.

Στον τερματισμό των αθλητών κάθε κατηγορίας παρατηρήθηκε ιδιαίτερα έντονος συναγωνισμός και δεν ήταν λιγοστές οι περιπτώσεις που η νίκη κρίθηκε κυριολεκτικά πάνω στο νήμα. Όλοι οι αθλητές τερμάτισαν καταχειροκροτούμενοι από το πλήθος των συγκεντρωμένων θεατών.

Στη συνέχεια ακολούθησε μια σύντομη, σεμνή και συγκινητική τελετή, στην οποία έγινε η απονομή των επάθλων στους αθλητές.

Συγκεκριμένα στους τρεις (3) πρώτους νικητές κάθε κατηγορίας απονεμήθηκαν μετάλλια, στους πρώτους και τέταρτους νικητές κάθε κατηγορίας από ένα βιβλίο, στους τρεις μικρότερους σε ηλικία αθλητές (5 χρόνων) απονεμήθηκαν μετάλλια για τη συμμετοχή τους. Επίσης στον 1ο νικητή, ανεξάρτητα από κατηγορία και με βάση τον καλύτερο χρόνο δόθηκε ειδικό αναμνηστικό κύπελλο. Τέλος, σε όλους ανεξαιρέτα τους αθλητές, διανεμήθηκαν αναμνηστικά διπλώματα.

Τις απονομές των επάθλων στους νικητές έκαναν οι πρόεδροι του Συνδέσμου «Η Αγία Τριάς», κ. Ζαχαρίας Ραπτόπουλος, του Συλλόγου Λαμίας ο κ. Ιω. Χαμηλός, εκ μέρους της Κοινότητας ο γραμματέας κ. Κώστας Καραντάσιος, ο κ. Κώστας Λεβέντης σαν εκπρόσωπος της Κίνησης για την Ανάπτυξη του Ερασιτεχνικού Αθλητισμού και η Κα Μαρία Σίμου.

Τα μετάλλια και τα βιβλία ήταν προσφορά των Συλλόγων Αθηνών και Λαμίας και το κύπελλο αθλοθέτησε ο κ. Κώστας Λεβέντης.

Η σημασία της εκδήλωσης έγκειται στο γεγονός ότι όλοι, όσοι συμμετέχουν, κατανοούν πως ο αθλητισμός δεν είναι υπόθεση μονάχα των λίγων «εκλεκτών» και «ταλαντούχων» αλλά καθημερινό μέλημα και επίμονη ενασχόληση όλου του λαού, όλων των νέων. Και τέλος διαπιστώνουν πως ο αθλητισμός είναι εκείνος που φέρνει τους ανθρώπους πιο κοντά, απλώνει γέφυρες επικοινωνίας, φιλίας και συνεργασίας, διαπλάθει άτομα υγιή στο σώμα και στην ψυχή και καλλιεργώντας στις ψυχές των ανθρώπων την πίστη και την αγάπη για ευγενικά ιδανικά, όπως αυτό της αθλητικής άμιλλας, ρίχνει τον πολύτιμο σπόρο στις καρδιές των ανθρώπων για να φυτρώσει, να τρανέψει και να καρπίσει το πολυτιμότερο αγαθό, η ΕΙΡΗΝΗ.

Γ. Κ.

ΠΡΙΝ ΑΠΟ 42 ΧΡΟΝΙΑ

Η ΣΥΝΘΗΚΟΛΟΓΗΣΗ ΤΩΝ ΙΤΑΛΩΝ

Γράφει ο ΦΑΝΗΣ ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

Όταν στις 8 Σεπτεμβρίου 1943 ανήγγειλε το ραδιόφωνο την συνθηκολόγηση της Ιταλίας, αμέσως η 11η στρατιά του Μουσολίνι στην Ελλάδα διαλύθηκε και η γερμανική αντίδραση εκδηλώθηκε αστραπιαία. Την ίδια μέρα η ιταλική εξουσία στην χώρα μας είχε επίσημα καταλυθεί. Κατέβασαν και εξαφάνισαν συγχρόνως την σημαία τους από την Ακρόπολη, καθώς και από ολόκληρη την πατρίδα μας. Στη συνέχεια οι Ιταλοί προσπαθούσαν να βρουν τρόπο να διασωθούν από τους εξοργισμένους Γερμανούς.

Ο λαός, καθώς και οι αντιστασιακές οργανώσεις στην Αθήνα, όπως άλλωστε και σε όλες τις άλλες πόλεις που βρίσκονταν τμήματα των Ιταλών, αντιλήφθηκαν την μεγάλη ευκαιρία κι αποφάσισαν με κάθε θυσία ν' αρπάξουν τα όπλα τους.

Έτσι άρχισαν τα παζαρεύματα από το ανώνυμο, αλλά και οργανωμένο πλήθος. Καμιά τετρακοσαριά Ιταλοί, που ήταν στην Αράχωβα, παραδόθηκαν στους αντάρτες. Κι ένα πρωινό έφτασαν μέσω Παρνασσού στο χωριό μας.

Οι κοκκορόφτεροι μακαρονάδες ήταν σε αξιοθρήνητη κατάσταση.

Καταταλαιπωρημένοι από το ολονύκτιο ταξίδι τους συγκεντρώθηκαν στην πλατεία του χωριού μας και εκλιπαρούσαν τους Καλοσκοπίτες για ένα κομμάτι ψωμί. Δεν ήταν λίγοι εκείνοι που φιλοξενήθηκαν, για αρκετό χρονικό διάστημα από εύπορες Κουκουβιστιανές οικογένειες. Το όμοιο συνέβη και σ' άλλα χωριά.

Πολλές μονάδες και φρουρές προσχώρησαν στον ΕΛΑΣ. Το μεγάλο παιχνίδι όμως παίχτηκε στην Θεσσαλία.

Εκεί βρισκόταν η Ιταλική μεραρχία «ΠΙΝΕΡΟΛΟ» με πλήρη συγκρότηση, διαθέτοντας επί πλέον οπλισμό μιας εφεδρικής μεραρχίας. Ο Διοικητής της, δεδηλωμένος Αγγλόφιλος, αμέσως εκδήλωσε διαθέσεις να παραδώσει την μεραρχία του προτού προλάβουν οι Γερμανοί και τους αφοπλίσουν, ή και τους σκοτώσουν ακόμη. Η παράδοση έγινε αμέσως, χωρίς χρονοτριβή, σε αντάρτικο τμήμα του ΕΛΑΣ, που είχε κατεβεί γι' αυτόν το σκοπό και το οποίο οδήγησε το μικρό εκείνο επιτελείο των Ιταλών αξιωματικών στο Στρατηγείο των Αναρτών, για να συζητήσουν τους όρους και τον τρόπο παραδόσεως των ανδρών και των πυρομαχικών τους. Η συμμαχική αποστολή του βουνού που ήταν στο Στρατηγείο του ΕΛΑΣ, προσπάθησε απεγνωσμένα να γίνει η παράδοση στον ΕΔΕΣ, όπως επιθυμούσε ο Ιταλός στρατηγός. Αλλά ο Σαράφης κατηγορηματικά αρνήθηκε, δηλώνοντας ότι, εφ' όσον η μεραρχία βρίσκεται στην ζώνη του ΕΛΑΣ, όπως την καθόρισε το κοινό Γενικό Στρατηγείο, σ' αυτόν έπρεπε να παραδοθούν. Έτσι ο Κρις Γουντχάουζ που επέμεινε, αναγκάστηκε να υποχωρήσει.

Στο Αγρίνιο εν τω μεταξύ συνέβη το εξής χαρακτηριστικό:

Πολλοί Ιταλοί χάριζαν τα όπλα τους στους κακόφημους οίκους σαν αμοιβή των «υπηρεσιών» που τους προσέφεραν οι πόρνες.

Εκείνες με τη σειρά τους τα παρέδιδαν στην οργάνωση του ΕΛΑΣ.

Εκεί υπήρχε και μια γερμανική μονάδα η οποία αγκυπνούσε να μη βγουν έξω από την πόλη τα ιταλικά όπλα και πέσουν στα χέρια των ανταρτών. Αλλά το πιο παράδοξο και ιλαροτραγικό γεγονός ήταν ο τρόπος, με τον οποίο γινόταν η μεταφορά των όπλων αυτών από το κέντρο προς τα έξω, μέρα μεσημέρι μπροστά στα μάτια του εχθρού:

Την νύχτα οι αγωνιστές των οργανώσεων της Εθνικής Αντίστασης γέμιζαν τα φέρετρα του Δημ. Νοσοκομείου με ιταλικά όπλα και πυρομαχικά. Κατόπιν σκηλοθετώντας κηδείες με παπάδες και νεκρώσιμους ψαλμούς τα μετέφεραν στο Νεκροταφείο. Κι όταν η εκφορά του υποτιθέμενου νεκρού, περνούσε μπροστά από την Γερμανική Διοίκηση, οι Γερμανοί που βρίσκονταν στην είσοδο, από σεβασμό στέκονταν προσοχή. Στη συνέχεια, όταν νύχτωνε, κατέβαιναν οι ΕΛΑΣίτες και τα έπαιρναν από τους τάφους.

Στο Γαλαξίδι ένας Ιταλός, κυνηγημένος από τους Γερμανούς, τρύπωσε στο σπίτι ενός φαμελίτη, ο οποίος είχε στο παρελθόν βασανισθεί αγρίως από τους Καραμπινιέρους συμπατριώτες του. Κι όμως ο νοικοκύρης εκείνος, ξεχνώντας το κακό που του έκαναν, διακινδυνεύοντας την ζωή του από τους Γερμανούς, τον έκρυψε.

Αφού τον φιλοξένησε ώσπου να περάσει η «μπόρα», κατόπιν τον παρέδωσε στον ΕΛΑΣ και με εντολή τον μετέφεραν στο στρατόπεδο Καρπενησίου.

Ύστερα από την απελευθέρωση ήρθε ο Ιταλός εκείνος, μαζί με τον πατέρα του και παντρεύτηκε την θυγατέρα του ανθρώπου που του έσωσε τη ζωή. Ο Ιταλός ήταν τίμιος άνθρωπος, μορφωμένος και από καλή οικογένεια.

Στο διάστημα που είχε φιλοξενηθεί στο σπίτι του Έλληνα πατριώτη, αναπτύχθηκε φλογερό αίσθημα ανάμεσα στον Ιταλό και την κόρη του οικοδεσπότη. Κι ο ξένος στρατιώτης κράτησε το λόγο του. Συνεπής στην υπόσχεσή του παντρεύτηκε την κοπέλλα που ανταποκρίθηκε στον έρωτά του.

Από την συνθηκολόγηση ως την απελευθέρωση, η περίοδος εκείνη ήταν για τους Ιταλούς στρατιώτες δραματική. Πολύ δύσκολος ο τρόπος της παράδοσης, διότι οι Γερμανοί παρακολουθούσαν τις κινήσεις τους.

Στην Σπερχειάδα ανέβαινε τα ξημερώματα ένας Ιταλός στρατιώτης με τον οπλισμό του. Το είχε «σκάσει» από την Λαμία με σκοπό να παραδοθεί στους Αντάρτες. Ένας βοσκός που δεν ήξερε, ότι η Ιταλία συνθηκολόγησε, θεωρώντας τον επικίνδυνο, τον πυροβόλησε και τον σκότωσε. Η συνθήκη, που υπογράψαν οι Ιταλοί, είχε σαν αποτέλεσμα να τους μισήσουν θανάσιμα οι Γερμανοί.

Το μεγάλο μακελειό έγινε στην Κεφαλλονιά, όπου σε σύγκρουση μαζί τους εξετέλεσαν «εν ψυχρώ» οι Ναζί επτά χιλιάδες Ιταλούς, καθώς και πολλούς Κεφαλονίτες που τους φιλοξενούσαν.

ΤΙ ΕΙΠΑΝ ΓΙΑ ΤΟ ΔΕΛΤΙΟ «Η ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑ»

— Ο Θύμιος Μπουκουβάλας μας έγραψε: «Είναι θετική η προσφορά του Δελτίου «Η Κουκουβίστα», με ωραία εμφάνιση και ποικιλία ύλης πολύ ενδιαφέροντα, όχι μόνο για τους Κουκουβιστιανούς, αλλ' ακόμη και για όσους ερευνητές ενδιαφέρονται για ιστορικά και λαογραφικά στοιχεία.

— Το περ. «ΧΩΡΙΑΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ», τεύχ. 29, γράφει: Αξιοθαύμαστη η δραστηριότητα του Συνδέσμου Καλοσκοπιτών. Ενδιαφέροντα κείμενα του Δελτίου «Η Κουκουβίστα». Λαογραφικές σελίδες, ήθη και έθιμα, Δημοτικά τραγούδια κλπ.».

— Η εφημ. «ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΗΣ» του Γιάννη Γαϊτάνη, Ιούνιος 1985, αναφέρει πως «Η Κουκουβίστα» είναι θαυμάσια σε ύλη κι εμφάνιση.

— Άνθρωποι των Γραμμάτων (Γ. Τσαλίκης, λογ. νης κ.ά.) εκφράστηκαν για το προηγούμενο 20σέλιδο τεύχος (αρ. 49) του Δελτίου μας με τα καλύτερα λόγια, επισημαίνοντας ιδιαίτερα τα κείμενα του Γ.Α.Χ. «Ο εγωισμός» και του Φ.Λ. «Έρωτας κι εκδίκηση» κι εντυπωσιάστηκαν με τα ιστορικά και λαογραφικά κείμενα, καθώς και τα ποιήματα αυτού του τεύχους.

— Ο Ηλ. Σιμόπουλος, Πρόεδρος της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών, που το ποίημά του «Το χωριό μου» δημοσιεύτηκε στο τ. 49 του Δελτίου, συγχαίρει το Σύνδεσμο για την αρτιότητα της «Κουκουβίστας».

Τραγούδι του Τρυγητού

Το λέει ο πετροκότσιφας

στο δροσερό τ' αυλάκι
το λεν στα πλάγια οι πέρδικες,
στην ποταμιά τ' αηδόνια,
το λεν στ' αμπέλια οι λιγερές,
το λεν με χίλια γέλια,
το λέει κι η Γκόλφω η όμορφη,
το λέει με το τραγούδι.

— Αμπέλι μου πλατύφυλλο
και καλοκλαδεμένο,
δέσε σταφύλια κόκκινα,
να μπω να σε τρυγήσω,
να κάμω αθάνατο κρασί,
μοσχοβολιά γεμάτο,
μες στα κατώγια τα βαθιά
σαν μύσχο να το κρύψω,
να το φυλάξω ολάκαιρες χρονιές,
αχέριους μήνες,
ώσπου να 'ρθει μιαν άνοιξη,
να 'ρθεί ένα καλοκαίρι,
να γύρει από τη μακρινή την ξενιτιά
ο καλός μου.

Να κατεβώ μες στην αυλή,
να πιάσω τ' αλογό του.

Να τον φιλήσω αγκαλιαστά
στα μάτια και στο στόμα,
να τον κεράσω, αμπέλι μου,
τ' αθάνατο κρασί σου,
της ξενιτιάς τα θάσανα

να παν, να τα ξεχάσει.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Το φετινό καλοκαίρι, είχαμε την τύχη, όσοι βρεθήκαμε στο χωριό, να περάσουμε μια χαρούμενη και όμορφη βραδιά. Η ευκαιρία δόθηκε με τη συναυλία που έδωσε το μουσικό συγκρότημα της Αφρ. Οικονόμου και του Κοσμίδη.

Το συγκρότημα αυτό, με την συνδρομή και συμπαράσταση του Υπουργείου Πολιτισμού και της Νομαρχίας Φωκίδας έδωσε συναυλίες σε χωριά της περιοχής μας και με πρόσκληση και σχετικές ενέργειες του Συλλόγου Αθήνας η «Αγία Τριάς», ήρθε και στο χωριό.

Είναι γεγονός αναμφισβήτητο ότι το χωριό μας στερείται χρόνια τώρα τη χαρά να απολαύσει παρόμοιες εκδηλώσεις και από την πρώτη στιγμή αγκάλιασε με ιδιαίτερη αγάπη και ξεχωριστό ενδιαφέρον την εκδήλωση και φυσικά τους ίδιους τους συντελεστές της συναυλίας.

Και πράγματι, δεν διαψεύστηκαν όσοι παραβρέθηκαν στην εκδήλωση, γιατί ήταν από κάθε άποψη πετυχημένη. Η εκδήλωση άνοιξε με το πρώτο μέρος που περιλάμβανε πολλά τραγούδια, μπαλλάντες και μουσικά κομμάτια γνωστών Ελλήνων και ξένων συνθετών.

Στη συνέχεια, και στο δεύτερο μέρος της συναυλίας, που περιλάμβανε δημοτικούς και λαϊκούς χορευτικούς ρυθμούς και τραγούδια, οι συντελεστές της συναυλίας απευθύνθηκαν στον κόσμο και τον κάλεσαν να χορέψει και να τραγουδήσει μαζί τους. Και βέβαια, δεύτερη κουθέντα δε χρειάστηκε, γιατί οι χωριανοί μας, γνωστοί για το κέφι τους, τη ζωντάνια τους και πιστοί στις αλησμόνητες ρουμελιώτικες παραδόσεις τους, τινάχτηκαν, σύραν τα μαντίλια και σε λίγο ο χορός είχε ανάψει για τα καλά. Τέτοιος χορός και τέτοιο κέφι είχε να γίνει πολλά χρόνια στο χωριό κι όλοι θυμήθηκαν τους παλιούς χορούς και πανηγύρια στο χοροστάσι του χωριού, στην πλατεία. Πολύ σύντομα και ο χώρος της πλατείας αποδείχθηκε μικρός για να χωρέσει ολόκληρο το πλήθος των χορευτών. Μα το κέφι ήταν ξεχωριστά ζωηρό και σ' αυτούς που παρακολουθούσαν και συνόδευαν τους χορευτές με ρυθμικά χειροκροτήματα και τραγούδι.

Και όταν το συγκρότημα έπαιξε παλιά, αλλά αξέχαστα τραγούδια της Εθνικής μας Αντίστασης, που μ' αυτά στο στόμα και στα χείλη πάλαιψε, αγωνίστηκε και μάτωσε ο λαός μας για τη λευτεριά του στη διάρκεια της γερμανικής κατοχής, τότε το κέφι, ο χορός και το τραγούδι έφθασε στο κατακόρυφο. Δεν ήταν λίγοι εκείνοι που θυμήθηκαν τα παλιά εκείνα, δύσκολα μα κι αξέχαστα χρόνια, ξανάφεραν στη μνήμη τους τις στιγμές που οι ίδιοι μ' αυτά τα τραγούδια έγραφαν ιστορία, και συγκινήθηκαν, βούρκωσαν. Όλοι μαζί, όμως συνέχισαν το χορό με ιδιαίτερη χαρά, με μεγαλύτερη δύναμη και το γλέντι κράτησε ώρες.

Στο τέλος της εκδήλωσης ο κόσμος δεν ήθελε να σταματήσει το χορό, δεν παρέλειψε όμως να χειροκροτήσει και να ευχαριστήσει τους καλλιτέχνες που βρέθηκαν κοντά του και του χάρισαν μια όμορφη βραδιά.

Για άλλη μια φορά, μέσα από τις στήλες της εφημερίδας θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε θερμά, τους

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ 28ΗΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Η 28η Οκτωβρίου 1940 είναι ορόσημο για την ελληνική ιστορία του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου. Αυτή τη μέρα ακούστηκε δυνατά και αποφασιστικά το «ΟΧΙ» του ελληνικού λαού, όταν ο πύρινος φασιστικός χείμαρρος είχε ήδη κατακλύσει την Ευρώπη. Πνιγμένη στο αίμα η Ισπανία, υποδουλωμένη η Πολωνία απ' τα ναζιστικά στρατεύματα, κεραυνοβολημένη η Γαλλία απ' τη νικηφόρα προέλαση των γερμανικών στρατευμάτων, που γονάτισαν την Ευρώπη απ' τον Ατλαντικό ως τα Καρπάθια και απ' τη Β. Θάλασσα ως τη Μεσόγειο.

Η 28η Οκτωβρίου 1940 έκαμε το θαύμα της, όταν η ανθρωπότητα είχε θυσιστεί στο πένθος. Έσπασε την αλυσίδα της ηττοπάθειας των λαών της Ευρώπης και ξεκίνησε η αντίστροφη μέτρηση για τα φασιστικά καθεστώτα. «Αγώνας ως το τέλος, αγώνας ψυχικού σθένους, αγώνας έστω και απελπισίας και άνισος, αγώνας ως το θάνατο». Αυτό ήταν το αθάνατο ΜΗΝΥ-

ΜΑ της 28ης Οκτωβρίου προς ολόκληρο τον κόσμο, μήνυμα που έγινε σύνθημα της ηττημένης Ευρώπης.

Το μεγάλο «ΟΧΙ» στην τυραννία και στο φασισμό, το είπε ο ελληνικός λαός στα βουνά της Αλβανίας, αλλά το είπε και στα κατοχικά χρόνια στα βουνά της Ρούμελης, της Μακεδονίας, της Ηπείρου και όλης της Ελλάδας, με την Εθνική του Αντίσταση, ακόμη και μέσα στις πόλεις που στρατοπέδευαν οι κατακτητές.

Το «ΟΧΙ» του '40 είναι ο απόηχος του αθάνατου «Μολών λαβέ» των αρχαίων Ελλήνων και του Λεωνίδα στις Θερμοπύλες κατά των Περσών και του ανεπανάληπτου «Λευτεριά ή θάνατος» των Ελλήνων του '21 κατά των Τούρκων.

Οι Κουκουβιστιανοί του Αλβανικού Μετώπου και της Εθνικής Αντίστασης ας είναι περήφανοι για τη μεγάλη προσφορά τους στον αντιφασιστικό αγώνα της πατρίδας.

καλλιτέχνες του μουσικού συγκροτήματος, το Υπουργείο Πολιτισμού, τη Νομαρχία και το Σύλλογο γι' αυτή την όμορφη εκδήλωση και να ευχηθούμε πως εκδηλώσεις σαν κι αυτή θα επαναληφθούν.

Γ. Κ.

Θεατρικά

«ΠΕΡΑ ΑΠ' ΤΟΝ ΙΣΚΙΟ ΤΩΝ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΩΝ»

Θεατρικό έργο του Γιάννη Ρίτσου, που παίχτηκε απ' τον Εταιρικό Θίασο «Ελευθεροί Καλλιτέχνες» στο Θέατρο Πάρκου Ελευθερίας (Αμπελόκηπους). Ο θίασος είχε την πρεμιέρα του στις 18.6.85 και παραβρέθηκαν ο Δήμαρχος της Αθήνας Δ. Μπέης, ο Πρωτοπρεσβύτερος Γ. Πυρουνάκης, τ' αδέρφια του Κουκουβιστιανού ηθοποιού, πρωταγωνιστή και σκηνοθέτη του έργου Φοίβου Ταξιάρχη, ο καθηγητής Γιάννης Δανιήλ με τη γυναίκα του, ο Γιώργος Χασιακός με τη γυναίκα του, ο Βαγγ. Τσιρώνης, οι Ελληνοαμερικανοί Σπ. Μαλιβίτσης με τη γυναίκα του και η Παναγιώτα Θ. Χαμηλού και πολύς κόσμος.

Η παράσταση κατασυγκίνησε το κοινό και καταχειροκροτήθηκαν οι ηθοποιοί. Η Μαλαΐνα Ανουσάκη, ήταν η κορυφαία του χορού, Αθηναία μάνα, που έχασε τα τρία παιδιά της (αυτά συμβολίζουν τα 3 κυπαρίσσια του έργου), δυο από εκτέλεση και το τρίτο έπεσε σε μάχη με τους κατακτητές (στην Καισαριανή).

Η Κουκουβίστα καμαρώνει για τον Φοίβο Ταξιάρχη, γέννημα και θρέμμα της.

Στους γενναίους του '40 (Αφιέρωμα)

Οι μορφές των προγόνων σας κράζουν
«ΙΤΕ ΠΑΙΔΕΣ ΕΛΛΗΝΩΝ» φωνάζουν,
λευτεριά για να έχει η Ελλάδα,
Ιταλούς κυνηγάτε αράδα.

Την πατρίδα δοξάσετε τώρα,
σου αγώνα την ύστατη ώρα,
με τους Νέρωνες θα χτυπηθείτε,
«ΝΕΝΙΚΗΚΑΜΕΝ» όμως θα πείτε!

Οι τσολιάδες της Ρούμελης πρώτοι
— τους σκληρόνταν κανόνια και κρότοι —
στη σκιά των αρχαίων βαδίζουν
και στη μάχη τη δόξα κερδίζουν.

Οι φαντάροι ριχτήκαν, με πίστη,
εναντίον των Λύκων, για νίκη,
και με μια φοβερή ιαχή,
ο στρατός νικητής προχωρεί!

Στρατιώτες, λαμπρά παλικάρια,
πολεμάρχοι, Ελλήνων βλαστάρια,
ξεπεράστε με θάρρος τη μπόρα,
ξαναδώστε τη νίκη στη χώρα!

Αν ο Χίτλερ δείχνει σκληράδα
στην αθάνατη μάνα Ελλάδα,
Διγενήδες θα γίνετε νέοι,
μαχητές του σαράντα γενναίοι.

Στα στενά οχυρά της Ροδόπης,
προσδοκούν οι λαοί της Ευρώπης,
το στρατό των ναζιδων χτυπήστε,
την ελπίδα στον κόσμο χαρίστε!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΑΣΙΑΚΟΣ

(Από το περιοδικό «ΣΤΕΡΕΑ ΕΛΛΑΣ» Οκτ. '81)

Η παιδαγωγική στήλη

Η ΜΗΤΡΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

Η μητρική αγάπη είναι η δύναμη που διαμορφώνει το παιδί ως ένα μεγάλο βαθμό. Είναι το θεμέλιο στο οποίο στηρίζεται ο συναισθηματικός του κόσμος. Αυτή «τρέφει» το παιδί, του δημιουργεί το αίσθημα της ασφάλειας, του αναπτύσσει την προσωπικότητα, το κάνει ευτυχισμένο. Είναι η ασπίδα του για κάθε δυσκολία που βρίσκει στο περιβάλλον που αναπτύσσεται. Είναι η πιο ωραία αγάπη στη ζωή.

Αγάπη μητρική θα πει: Εγκάρδια τρυφερότητα και στοργή, διαρκής επαγρύπνηση και φροντίδα για τις ανάγκες του παιδιού —τροφή, ύπνος, καθαριότητα, υγεία, ψυχαγωγία— και όλα πρέπει να προσφέρονται πρόθυμα με χαμόγελο και γλυκιά φωνή.

Η μητρική αγάπη πρέπει να κινείται μέσα σε κάποια όρια. Όταν είναι λίγη, το παιδί αισθάνεται κάποιο κενό μέσα του, ότι κάτι λείπει από τη ζεστασιά του περιβάλλοντός του. Αυτή η κατάσταση δημιουργεί μια σειρά αντιδράσεις κι ελαττώματα (φόβο, επιθετικότητα, άρνηση κ.ά.). Ούτε είναι σωστό να εκδηλώνεται η αγάπη πληθωρικά και ασυγκράτητα. Συνήθως η υπερβολική αγάπη μεταβάλλεται σε δεσμά, που εμποδίζουν την ψυχική ανάπτυξη του παιδιού και τη σωστή διαμόρφωση της προσωπικότητάς του. Αυτή η υπερβολική αγάπη η λεγόμενη υπερπροστασία εκδηλώνεται με τις άσκοπες και φλύαρες διαχύσεις, με σχολαστικές περιποιήσεις, με την αγχώδη παρακολούθηση του παιδιού στις κινήσεις, στα παιχνίδια, στις εκδηλώσεις του γενικά, με την παρέμβασή μας σε κάτι που μπορεί να κάνει μόνο του, με τον περιορισμό της πρωτοβουλίας του στο ντύσιμο, στο μπάνιο, στο φαγητό, στο παιχνίδι με τον παθολογικό φόβο για αρρώστιες, χτυπήματα κλπ. Αυτές οι μητέρες κάνουν τα παιδιά τους ανίκανα να ζήσουν ευτυχισμένα σαν ελεύθερα και συγκροτημένα άτομα.

Αγάπη, λοιπόν, μητρική ΝΑΙ. Όχι όμως τέτοια που να κάνει κακό στο παιδί. Η μητέρα πρέπει να είναι τρυφερή με το παιδί της, να μη δεσμεύει την πρωτοβουλία του, να το αφήνει ελεύθερο, ΟΧΙ όμως και αχαλίνωτο. Δεν θα πρέπει να υποχωρεί σε παράλογες απαιτήσεις του, δεν θα υπάρχει παντού το ΝΑΙ. Θα υπάρχει και ΟΧΙ. Διαφορετικά σίγουρα θα κάνει ένα παιδί δυστυχισμένο, όταν το συνηθίσει να τα έχει όλα, να ικανοποιείται κάθε του επιθυμία, μεγαλώνοντας, μεγαλώνουν και οι επιθυμίες του και κάποτε ζητάει κάτι ακατόρθωτο και αναγκαστικά δέχεται την άρνηση για την οποία είναι απροετοίμαστο. Η ασυνήθιστη αυτή άρνηση θα το στενοχωρήσει περισσότερο παρά η στήρηση αυτού που επιθυμεί. Αγάπη λοιπόν για το παιδί, τρυφερότητα και στοργή, όχι όμως παθολογική και δουλική αφοσίωση. Επαγρύπνηση διαρκής, όχι όμως ασφυκτικό εναγκαλισμό στη ζωή του, ούτε αρνητική, στερητική συμπεριφορά με αψυχολόγητα και ατέλειωτα (μη) και (όχι). Ούτε υποσχέσεις και απειλές, που δεν μπορούν να πραγματοποιηθούν. Ας φροντίσει η μητέρα όσο γρηγορότερα μπορεί να συνηθίσει το παιδί στην αυτοεξυπηρέτησή του, αρχίζοντας από τις παραμικρές του ανάγκες. Ας αραιώνει προοδευτικά την επέμβασή της στα παιχνίδια, στην κίνηση, στις εργασίες του στις ανάγκες της ζωής.

Το χρονογράφημα

ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΑΝΟΙΞΑΝ

Από την 1η του Σεπτέμβρη ένας κόσμος ολόκληρος σαν το μελίσσι, βρίσκεται σε κίνηση και οργασμό. Μαθητές, γονείς, δάσκαλοι, καθηγητές κλπ. βαδίζουν προς τους ναούς της Παιδείας. Στο σχολικό θερμόμετρο ο πυρετός της προετοιμασίας για την καινούρια χρονιά ανεβαίνει ψηλά. Άγχος και αγωνία κατέχει μικρούς και μεγάλους, για να κερδίσουν τη μάχη της νέας σχολικής χρονιάς. Παίρνουν όλα τα μέτρα, να είναι πάντα έτοιμοι για την τελική πνευματική νίκη. Έναν ολόκληρο σχολικό χρόνο θα δίνουν αδιάκοπα τη μάχη, για να θριαμβεύσουν στο τέλος και να κερδίσουν μια τάξη ακόμη.

Μ' όλον αυτόν τον κόσμο συμπορευόμαστε κι εμείς νοερά κι ευχόμαστε κάθε επιτυχία κι αυτή τη χρονιά. Το χτυποκάρδι του είναι και χτυποκάρδι μας. Η πρόοδος των παιδιών θα μας συγκινεί και θα μας γεμίζει χαρά. Τα προβλήματά τους και οι δυσκολίες θάνα και δικά μας προβλήματα.

Εμπρός, λοιπόν, να δώσουμε όλοι μαζί τη μάχη, για να κερδίσουν τα νιάτα τη ζωή. Με τη μόρφωση κερδίζει κανείς το «ευ ζειν». Με τα γράμματα βρίσκει το μυστικό κλειδί της ζωής, που μπορεί ν' ανοίγει μόνος του κάθε δύσκολη πόρτα στα προβλήματά του.

Ευχόμαστε καλή και χαρούμενη σχολική χρονιά!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΑΣΙΑΚΟΣ

Ξαναγυρίζω στο σχολείο

Με νέα χαρά ξαναγυρίζω
στ' αγαπημένο μου σχολείο.
Σε ξαναβρίσκω με λαχτάρα,
μικρό θρανίο μου, παλιό.

Γωνιά, που πέρασε σε κρατούσα
σαν μια φωλίτσα μου, ώ γωνιά,
δε θα με δεις νά 'μαι κοντά σου
ξανά και τούτη τη χρονιά.

Μια άλλη γωνιά στην άλλη τάξη
τώρα, για κοίτα, καρτερεί.
Κρατώ διβλία πιο μεγάλη
κι έχω ένα χρέος πιο βαρύ.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

Να παρουσιάζεται πάντα στο παιδί της ήρεμη και υπομονετική. Να μη λείπει το χαμόγελο από τα χείλη της ούτε η αγάπη απ' την καρδιά της. Ιδιαίτερα ας προσέξουν οι μητέρες την αγάπη τους και τον τρόπο συμπεριφορά τους στα πρώτα παιδιά, καθώς και στους μοναχογιούς και μοναχοκόρες. Καμιά διάκριση στη συμπεριφορά και στις παραχωρήσεις καμιά ιδιαίτερη περιποίηση. Η αδυναμία μας δεν πρέπει να διαφαίνεται. Όταν τα παιδιά αυτά αντιληφθούν τέτοιες αδυναμίες, γίνονται αυταρχικά, απαιτητικά, ανικανοποίητα. Δεν αναπτύσσουν πρωτοβουλίες ούτε ικανότητες, γίνονται δυστυχισμένα άτομα για όλη τους τη ζωή, χωρίς να έχουν φταίξει ποτέ τα ίδια.

Ο ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ

ΟΔΟΠΟΡΙΚΟ ΣΤΟ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΑ

Εκεί στις ελατοφόρες πλαγιές της Λυρίτσας, στην Τράκα, στην Καρακοφωλιά, στη Μηλιά θέριεψε η παιδική μας φαντασία, εκεί πλάσθηκε η παιδική μας ψυχή, εκεί ξυμώθηκε η αγάπη μας γι' αυτό τον τόπο. Στις σπηλιές κρύβονταν φοβερά θεία, κλέφτες με τ' άρματα τους, Γερμανοί, λεβέντες αντάρτες. Στις ρεματιές αφουγκραζόμασταν τις φωνές των πουλιών και το νερό πούτρεχε συμπλήρωνε την μουσική συμφωνία που μέχρις σήμερα είναι χαραγμένη στα τρισδάθα της ψυχής μας. Κι όταν το τελευταίο φως, της μέρας έθαφε κίτρινα τα πλάγια του βουνού, ιδρωμένοι, κουρασμένοι αλλά χαρούμενοι παίρναμε τον δρόμο του γυρισμού. Κάπου εκεί, κοντά στο νερό, συναντούσαμε τη θεία Μαρία Βλάχαινα, πάντα με το χαμόγελο στο στόμα πρόθυμη να μας φιλέψει λίγο ψωμί, καμιά ελιά, ένα μήλο.

Αυτές οι αναμνήσεις οδήγησαν και φέτος τα δήματά μου στο ίδιο μονοπάτι. Στο μονοπάτι που έμελλε να γίνει ο Γολγοθάς των παιδικών μου ονείρων.

Ξεκινώντας απ' τη Μηλιά δεν δρήκα τη θεία τη Μαρία να με κατευσδώσει. Τα χωράφια χέρσα, οι μηλιές και οι κερασιές άπλωναν τα ξερά κλαδιά τους ικετεύοντας θαρρείς για λίγη στοργή. Το νερό σταγόνες στις άσπρες πέτρες και τα πουλιά δεν γέμιζαν τον άδειο ουρανό. Προχώρησα τον ανήφορο διώχνοντας σαν Αφρικάνος, τις μύγες που με ακολουθούσαν. Την εικόνα της εγκατάλειψης συμπλήρωναν τα ξερά κλαδιά που κάποτε μαζεύονταν για προσάναμα. Τα ξεραμένα έλατα ή έστεκαν όρθια, μνημεία της αδιαφορίας, ή είχαν με το πέσιμό τους παρασύρει τα μικρά ελατάκια, που μάταια έψαχναν να βρουν τον ήλιο για να τινάξουν τον ευθυτενή κορμό τους στον αγέρα, σύμβολο λεβαντιάς και μακροζωίας. Σέρνω τα δήματά μου στη σκαμμένη από τα αγριογούρουνα γη. Οι μύγες έγιναν πλέον μόνιμος σύντροφος. Ρίξες κοιμένες, πέτρες ανακατωμένες, ελατάκια ξεριζωμένα είναι το σκηνικό. Σκέφτηκα, ότι η επιγραφή «μόνιμο καταφύγιο θηραμάτων», μάλλον μόνιμο καταφύγιο αγριογουρουνιών εννοούσε. Ένας περίεργος θόρυβος μου τάραξε τις σκέψεις μου. Κατολίσθηση, σκέφτηκα προς στιγμή. Το κλάξον όμως των τριαξονικών φορτηγών του κ. Ηλιόπουλου με επανέφερε όμως στην πραγματικότητα και με προσανατόλισε προς την Τράκα. Περισσότερο να πω ότι μονοπάτι δεν υπάρχει πια. Τα σκοτισμένα έλατα θύμιζαν ανθρώπους στην Ακαδημία. Δεν με εντυπωσίασαν, γιατί η λαχτάρα μου για νερό ήταν έντονη. Αλλοίμονο όμως, φτάνοντας στην πηγή, που κάποτε πότιζε κοπάδια πρόβατα, περίμενα υπομονετικά αρκετή ώρα, ώπου να πω μια χούφτα νερό. Κι αυτό στερεύει σιγά - σιγά, όπως στερεύει και η ζωή του τόπου.

Ανηφόρισα ιδρωμένος και με τη σκόνη στο στόμα με την απόφαση να φτάσω στα υψίπεδα. Το δροσερό αεράκι που με καλωσόρισε, μου αναζωογόνησε την ελπίδα, ότι από και ψηλά, απ' τη στήνη, θα απολαύσω την Κουκουβίστα από ψηλά, θα δω τα μέσα χωριά, θα δω τη Λαμία, τη θάλασσα, θα πω μια σταγόνα νερό απ' τους τσοπάνους, θ' ακούσω τα πρόβατα. Άλλη μια φορά όμως η πραγματικότητα έγινε κοφτερό μαχαίρι, που μπήχτηκε βαθιά στην καρδιά της ελπίδας. Την ισοπεδωμένη στήνη, που περιτριγυριζόταν απ' τον σκελετό μιας φύσης γίδας, δυο - τρία κουτιά κόκα - κόλα και πέντε - έξη κονσέρβες, είχαν περιφράξει με συρματό-

πλεγμα. Αμέσως το μυαλό μου πήγε στην προσεδάφιση των Αμερικανών στη σελήνη. Το τοπίο ήταν πανομοιότυπο.

Η απόφαση, όμως, να συνεχίσω την πορεία μου προς τα λιβάδια, δικαίωσε και την καταρρέουσα ελπίδα μου. Οι τσοπαναράιοι με δέχτηκαν ανοιχτόκαρδα, με φίλεψαν απ' το φαί τους και το πιστό τους. Αιστάνθηκα σαν στερνός μάρτυρας της ζωής, που αντιπροσωπεύουν αυτοί οι άνθρωποι. Ποιός ξέρει, ίσως μετά από λίγα χρόνια δεν θα υπάρχουν διάσελα και πλαγιές, παρά μόνο δωξίτες. Οι τσοπάνηδες, τα κοπάδια, η στρούγκα, θα μείνουν μια ανάμνηση.

Ζούμε βέβαια στον εικοστό αιώνα, τον αιώνα της εξέλιξης, της ταχύτητας, της δόμδας νετρονίου, του πολέμου των άστρων. Θα ήταν δοκιμασιμός αν επιθυμούσε κάποιος να συναντηθεί με τον πρόεδρο Ρήγκαν για να του ζητήσει να σταματήσουν οι εξοπλισμοί. Δεν είναι δοκιμασιμός, όμως, να απαιτήσεις απ' τον Ηλιόπουλο να κάνει υπόγειες εξορύξεις, να περιφράξει τα νταμάρια για να μην γκρεμίζονται τα ζώα, να καταβρέχει το δρόμο για να μην πνίγει η σκόνη ανθρώπους, ζώα και έλατα, να σεβαστεί τελικά τον άνθρωπο, τη φύση, τη ζωή, τη ΖΩΗ ΜΑΣ.

Χρειάζεται, επίσης, τόλμη, αρετή, αυτοθυσία, τ' άρματα του Αι-Δημήτρη και την ευχή του Θεού για να αντιμετωπίσει κάποιος το τέρας της γραφειοκρατίας, την στενοκεφαλιά των υπευθύνων της Δασικής Υπηρεσίας, του υπουργείου Γεωργίας. Δεν θα μπορούσε άραγε αυτό το καταφύγιο θηραμάτων και θυμάτων να καθισθεί και να ξυλευθεί, ούτως ώστε το δάσος να αναγεώνεται, όπως ο οργανισμός ανανεώνει τα κύτταρά του; Η ύπαρξη πλήθους γουρουνιών φανερώνει, αν μη τι άλλο, παρά την διατάραξη της οικολογικής ισορροπίας. Κάποιος τρόπος θα υπάρχει και τα γουρούνια να λιγοστεύουν, χωρίς να εξαφανισθούν και τα πουλιά να γυρίσουν πίσω. Οι ειδικές κατασκευές που παρέχουν τροφή στα πουλιά μπορούν να είναι μια αρχή. Πάνω απ' όλα, όμως, εκείνο που χρειάζεται είναι, να δούμε τη φύση σαν αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής μας, να την αγαπήσουμε να τη φροντίσουμε.

Οι άνθρωποι που μόχθησαν, που έχυσαν τον ιδρώτα τους, το αίμα τους σ' αυτή τη γη, ένας - ένας πεθαίνουν. Μαζί τους ξεψυχάει κι αυτή η γη κι εμείς θεατές σε λάθος έργο. Δεν μπορούμε να δούμε τις σκοτισμένες δροσοσταλίδες —δουβά δάκρυ της φύσης— παρά γελάμε μες στη σιωπή, ανόητοι μάρτυρες του τραγικού.

Τον Σεπτέμβριο παίρνουμε τον δρόμο του γυρισμού, γυρίζουμε στον κόσμο μας, στον κόσμο των λωτοφάγων.

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ Ι. ΧΑΜΗΛΟΣ

ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΟ ΜΟΡΝΟ

Αρκετοί Καλοσκοπίτες πραγματοποίησαν το καλοκαίρι εκδρομή από το χωριό στη λίμνη του Μόρνου. Το αυτοκίνητο ναύλωσε ο Σύνδεσμος «Αγία Τριάς» με δικά του έξοδα.

ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ
ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΥΝΔΕΣΜΟ
ΔΕΙΧΝΕΙ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΑΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ «ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑ»

Ανέκδοτα της «βαβάς Ξούλας»

Το κουδούνι με τα λεπτά

Κουδεντιάσαμε με το γεωπόνο Γ.Κ. στον κήπο του καμένου σπιτιού μας, κάτω από μια κυδωνιά, για το πόση δουλειά περιμένει τη χώρα μας μετά τον πόλεμο, για να βγούμε από τα ερείπια και για το μέλλον των χωριών και των κατοίκων, που εδώ πάνω είναι όλα κατεστραμμένα.

Με τη γκλίτσα μου σκάλιζα αφηρημένος τη ρίζα του δέντρου, όταν σε μια στιγμή ένιωσα ζόρι και ακούστηκε ένας μεταλλικός ήχος. Παραξευτεθήκαμε και σκαλίσαμε το λάκκο, θγάζοντας τα χορτάρια. Ο κόπος μας δεν πήγε χαμένος. Ανάμεσα στις τσουκνίδες ξεφύτρωσε ένα μεγάλο κουδούνι, απ' αυτά που κρεμούν στα δόδια, παραγεμισμένο με πανιά. Τα ξεδιπλώσαμε και από μέσα ξεπετάχτηκαν σαν πουλιά, που βρίσκαν ανοιχτό το κλουδί τους, μια αρμαθιά...χιλιάρικα. Μείναμε μ' ανοιχτό το στόμα.

Στο μεταξύ φάνηκε και η γιαγιά Ξούλα, που μόλις είδε τα λεφτά σκόρπια, ανάμεσα στις φασολιές, έμπηξε τις φωνές και καταριόταν... Μαζέψαμε τα χαρτιά και τη ρωτήσαμε τι συμβαίνει και ακούσαμε τι μπορεί να κάνει η... τσιγκουνιά.

«Φασούλι το φασούλι, γεμίζει το... κουδούνι!»

Τα λεφτά ήταν πενήντα τρία ατόφια, κολλαριστά χιλιάρικα προπολεμικά. Η γιαγιά μάζευε όσο χαρτζιλίκι της έστελναν τα παιδιά της από την Αθήνα, μια ολάκαρη ζωή. Δεν ξόδευε δεκάρα. Μόνο κάθε «Ευαγγελισμό» που έφτανε ο ψαράς στο χωριό, αγόραζε δυο-τρία ψαράκια, γιατί έτσι το απαιτούσε η νηστεία της ημέρας. Τα υπόλοιπα τα κρατούσε και όταν γίνονταν χίλιες δρχιές, έτρεχε στον ταχυδρόμο, μόλις άκουγε την καραμούζα του, κι αυτός της τα άλλαζε, δίνοντάς της ολόκληρο χαρτονόμισμα κι αυτή τα φύτευε κάτω από την κυδωνιά, μέσα στο κουδούνι του βοδιού!!

Ήταν τρομερά τσιγκουνά η γιαγιά και λιτοδίατη. Ζούσε μόνο με ό,τι έβγαζε από τον κήπο της ολοχρονίς. Τόση ήταν η τσιγκουνιά της, ώστε, όταν κατέβαινε στην Αθήνα και πήγαινε να δει το γιο της το Γιάννη, που έμενε στο Καλαμάκι, αντί να πάρει το τραμ από το Μοσχάτο, πήγαινε κι ερχόταν...ποδαρόδρομο κι ας ήταν τότε πάνω από εβδομήντα χρόνων και η καμπούρα της την έκανε ώστε η μύτη της να κοντεύει ν' αγγίζει τη γη.

Άλλα ανέκδοτα:

Μια που ήρθε η κουδέντα για τη «βαβά Ξούλα», ας τη θυμηθούμε λίγο, γιατί υπήρξε ένας γραφικός και ευχάριστος τύπος, μ' όλο που ο βίος της ήταν μια ζωή όλο γκρίνια.

Προτιμούσε, όταν βρισκόταν στην Αθήνα, να μένει στο σπίτι της νύφης της, της μητέρας μου, γιατί «δεν καθόμει ιγώ στα ιρμαδιακά τ' κόσμ», όπως έλεγε, κι ας την ζητούσαν και την ήθελαν ο γιός της ο Γιάννης και τ' εγγόνια της. Ο πατέρας μου της είχε στήσει δικό της δωμάτιο με... τζάκι, για να νομίζει πως βρίσκεται στο χωριό, αλλά αυτή, που κατέβαινε στα... χειμαδιά τον Δεκέμβρη, όταν έσφιγγαν τα χιόνια, μόλις πρσι-νιζε το πρώτο φύλλο, άρχιζε τη γκρίνια και τις προετοιμασίες. Σκεφτόταν «τι θα γέν' ου κήπους άσκαφτους;» και όταν οι δικοί μου έκαναν πως δεν... καταλάβαιναν τι ήθελε, με τραβούσε παράμερα, μούδινε κρυφά ένα...

δίφραγκο κι άρχιζε τα καλοπιάσματα.

— Μαρέ Θυμιάκου, νά 'ης τ' νιφκούλαμ. Ταχιά πουργό να μη πας στου τρένου. Της έκανα το χατήρι δυο - τρεις χρονιές και το... σκάσαμε «κρυφά», ενώ οι άλλοι, κάνοντας πως δεν... βλέπουν, γελούσαν με την καρδιά τους.

Είχαμε κι άλλες ιστορίες με τη γιαγιά. Πρώτα - πρώτα η μανία της να πιάνει το ψαλίδι και να κόβει ό,τι παλιό ρούχο έδρισκε, να τα κάνει κουδάρια «για να τα δώκηται στον αργαλειό τ'ς Ανθούλας (μιας γειτόνισσάς μας που δούλευε τον αργαλειό) κι να τα κάμηται κουρδελούδες (κουρελούδες). Είχε γεμίσει το σπίτι απ' αυτές.

Εκτός από τα εύθυμα και ωραία «παραμύθια» της, μας ξεφούρνιζε και μπερδέματα με τον κόσμο η γιαγιά. Καθώς είχε μόνιμη θέση στη γωνιά της εισόδου του μαγαζιού, όποια γυναίκα έμπαινε, της άρχιζε την ανάκριση αν είναι παντρεμένη, πόσο χρόνων είναι, για να μπορέσει στο τέλος να της πετάξει την απέχθειά της για τους καινούργιους τρόπους ζωής.

— Μαρή, είσαι παντρεμένη κι είσαι κι πιδιγιά. Ντέ ναμ' χαθείς, που πή'εις κι οι κουρέψαν σα... γίδα! Ήταν τα χρόνια που οι γυναίκες έσπαζαν τα «δεσμά» τους, παράτησαν τον κλασικό κόσμο στο χτένισμα και άρχισαν να πηγαίνουν στα νεοσύστατα «κομμωτήρια», όπου θυσίαζαν τα ωραία μακριά μαλλιά τους στο δωμάτιο της μόδας, κάνοντας «μιζ-αν-πλι» και «μπερεμένα», όπως το λέγαν το περμανάντ οι γυναίκες της γειτονιάς. Φόδος και τρόμος μας όμως ήταν, όταν την ταξιδεύαμε με το τραμ.

Μια και οι γυναίκες άρχισαν να «χειραφετούνται», θεωρούσαν υποχρέωσή τους να το δείχνουν κι όλες έμπρακτα. Αυτά τα χρόνια, λοιπόν, γύρω στη δεκαετία του '30, κάθε «απελευθερωμένη από προκαταλήψεις» γυναίκα, μόλις καθόταν στο κάθισμα του τραμ, του ηλεκτρικού ή του λεωφορείου, άνοιγε την τσάντα της και έβγαζε τα σύνεργα του μακιγιαρίσματος (πούδρα, κοκκινιάδι κλπ.+ και έπιανε να... φτιασιδώνεται μέχρι που θα κατέβαινε. Τότε ήταν που δυο - τρεις φορές η βαβά, ξεφεύγοντας από την προσοχή μας, πλησίαζε το μακιγιαριζόμενο θυληκό και γεμάτη ιερή αγανάκτηση, άπλωνε μισομουτζώνοντας το χέρι της κι έσκουζε:

— Να, μαρή χαζουπρουδατίνα. Πώς θάφ'κεις έτσ' μαρή, σαν τ'ς μαϊμούς του γκώλου; Η προσβαλλόμενη μπορεί να θύμωνε, όμως η γιαγιά είχε «συμμάχους» τους περισσότερους επιβάτες, γιατί κι αυτοί το ίδιο έβλεπαν την εξέλιξη.

Άλλη μια φορά, θα πήγαιναν με τη μάνα μου στο γιατρό. Επειδή ήταν «αργοπερπατούσα» η κυρά Μαρία, η μάνα μου, την έκανε να ξεκινήσει πρώτη τη γιαγιά, μέχρι να ετοιμαστεί κι αυτή. Την βρήκε να κάθεται στα σκαλιά του σταθμού του Μοσχάτου. Την έβαλε στο κασελάκι ενός λούστρου για να γυαλίσει τα παπούτσια της και όταν η μάνα μου έκανε να πληρώσει η Ξούλα τη σταμάτησε:

— Άφτα, μαρή, θα πληρώσω ιγώ, κι έδωσε στα λούστρου μια φούχτα κέρματα. Η νύφη τη ρώτησε που τα βρήκε. Και κείνη της είπε λαχταρισμένη:

— Θα σ' κρίνου, που τα βρήκα, αλλά μην του ειπείς τ' Νικόλα, γιατί θα μι κρημάς. Καθόμουν στου σκαλουπάτ να ξαπουστάσου κι οι καρτέραρα. Πέρασε ένας κύριους κι μ' πέταξε στ' ρόμπα ένα τόληρου. Ντράπ'κα κι τσι είπα πως δεν είμαι διακουνιάρσα (ζητιάνη). Πέρα-

ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

Η ΜΑΧΗ ΣΤΗ ΡΕΚΑ

Ο Άρης ήταν στην Δρέμισσα, όταν έμαθε πως συμμαχικό αεροπλάνο έκανε ρίψεις εφοδίων στην Γκιώνα. Πήρε την 8η ομάδα Παρνασσίδας και σκαρφάλωσαν στην Γκιώνα. Εκεί έμαθε πως το αεροπλάνο έριξε εφόδια τα οποία συμμαζέψαν τσοπαναράιοι από τις Καρούτες και Αγία Ευθυμία.

Η παρουσία του αεροπλάνου στην Γκιώνα έγινε αντιληπτή από τους Ιταλούς που ήταν στην Άμφισσα. Την άλλη μέρα κίνησαν δυνάμεις —είχαν μάθει στο μεταξύ τον αφοπλισμό των χωροφυλάκων στη Δρέμισσα και Στρώμη— και σκέφτηκαν να κάνουν επίδειξη δυνάμεως. Ένα τμήμα ιταλικού Στρατού πήγε από το μέρος της Σεγδίτσας και ένα άλλο από το μέρος του χωριού μας, με κύριο στόχο την Γκιώνα.

Ένα τσοπανόπουλο από την Σεγδίτσα είδε ένα μικρό τμήμα από 40-50 Ιταλούς να ανεβαίνει προς τη Γκιώνα. Έτρεξε κι έδωσε την είδηση στους αντάρτες.

Οι αντάρτες σκέφθηκαν πως πρέπει να τους χτυπήσουν με ενέδρα, σε κατάλληλο μέρος.

Να, πως περιγράφει ο Δικηγόρος Λουκάς Καθούλης (Αριστείδης Θηβαίος) από την ομάδα Παρνασσίδας, που πήρε μέρος στην ενέδρα, στις 8-9 Σεπτέμβρη 1942:

«Ήταν η πρώτη φορά που βρισκόμαστε τόσο καλά εξοπλισμένοι και σα να τόχαμε παραγγελία μας ήρθε και η είδηση. Ένα ιταλικό απόσπασμα ανέβαινε στην Γκιώνα. Ο Άρης πρότεινε και όλοι συμφωνήσαμε να του στήσουμε καρτέρι.

Από το απόγευμα μέχρι αργά τη νύχτα πιάσαμε τις θέσεις, που καθορίστηκαν για κάθε ομάδα, για κάθε πολεμιστή. Μα σε λίγο πήραμε την πληροφορία ότι οι Ιταλοί σταμάτησαν στη Ρεκά. Χωρίς αργοπορία ξεκινήσαμε και περπατώντας όλη τη νύχτα φτάσαμε τσακισμένοι τα ξημερώματα στη θέση Ρεκά. Το σχέδιό μας πρόβλεπε τον αιφνιδιασμό. Έπρεπε να πιαστούν όλοι.

Μόλις άρχισε να φωτίζει, οι πρώτοι Ιταλοί που ξεπνισαν, συγκεντρώθηκαν γύρω από τις φωτιές που τις διατηρούσαν όλη τη νύχτα και ετοίμαζαν το πρωινό τους. Τότε ακριβώς δόθηκε το σύνθημα της επίθεσης. Η μισή μας δύναμη είχε πιάσει το νότιο μέρος της κατασκήνωσης, και η άλλη το ανατολικό. Έτσι είχαμε σχηματίσει έναν κλοιό, σε σχήμα ημικύκλιου. Από τις άλλες μεριές υψώνονταν απότομα και αδιάβστα βράχια. Τα πυρά μας άρχισαν να πέφτουν βροχή. Πραγματικό πανδαιμόνιο. Χάλαγε ο κόσμος. Οπλοπολυβόλα, αυτόματα, χειροβομβίδες, όπλα. Καυτό μολύβι έπεφτε στ' αντίσκηνα των «συμπεθερών» μας.

Ο πολυβολητής τους αποπειράθηκε να χρησιμο-

ποιήσει το πολυβόλο του, μα πολύ γρήγορα προτίμησε να κρυφτεί πίσω από ένα βράχο. Κανένας άλλος δεν τόλμησε να ρίξει σφαίρα. Αρχίσαμε τα άλματα. Αριστερά μου ήταν ο Διαμαντής, αριστερότερα ο Καραλίδανος και πιο πέρα ο αρχηγός, με την αραβίδα του. Δεξιά μου ήταν ο Λευτέρης, ο Θεοχάρης και ο Τζιβάρας.

Μέσα σε λίγα λεπτά ο εχθρός είχε εκμηδενισθεί. Όσοι δεν είχαν σκοτωθεί παραδόθηκαν. Όλος ο πλούσιος οπλισμός τους, ένα βαρύ πολυβόλο, πολλά οπλοπολυβόλα, χειροβομβίδες, πυρομαχικά, τρόφιμα κλπ. έπεσαν στα χέρια μας.

Ένας Ιταλός κατάφερε να μας το σκάσει. Μα, αφού του ρίξαμε μερικές τουφεκίες, στο τέλος τον αφήσαμε να φύγει, ύστερα από πρόταση του Άρη, για να πάει στους Ιταλούς τα μαύρα μαντάτα.

Και ο Δ. Δημητρίου (Νικηφόρος), που επίσης πήρε μέρος σ' αυτή τη μάχη, συμπληρώνει:

«Στην Παράγκα, εκεί που πρωτοστήσαμε την ενέδρα, σταθήκαμε κάμποση ώρα. Φάγαμε λιγάκι. Ξανακοιτάξαμε τα λάφυρα, διώξαμε τα όπλα, πυρομαχικά, ρουχισμό, που δεν μπορούσαμε να κουβαλήσουμε και τα κρύψαμε σε σίγουρο μέρος. Τα χιτώνια και τις χλαίνες, τα ψάχναμε πρώτα, τα πιο παράξενα πράγματα έβρισκες στις τσέπες τους. Το καθένα σου έλεγε και μια ιστορία, σου φάνερωνε τι άνθρωπος ήταν αυτός που τάχε πριν. Βρήκαμε γράμματα, φυλαχτά, ιταλικά κέρματα, προφυλαχτικά και φωτογραφίες πολλές. Άλλες οικογενειακές, άλλες κάρτες αγίων, άλλες με ολόγυμνες γυναίκες και ολόγυμνους άνδρες, σε ξεσίπωμα συμπλέγματα και ό,τι στάση φαντασθείς. Έγινε πανηγύρι. «Φτου βρωμιάρηδες», φώναξε ο Καραλίδανος. Οι αιχμάλωτοι αποφεύγανε τα ειρωνικά μας βλέμματα καταντροπιασμένοι. Ο ανθυπολοχαγός τους κοίταζε σάν παραλοϊσμένος. Ο Μενέλαος ο γκρινιάρης, που σ' όλα ήθελε να δίνει διαταγές, έβαλε τις φωνές να καταστρέψουμε αυτά τα σύνεργα της πορνείας και της διαστροφής και άρχισε να κάνει κήρυγμα.

Σε λίγο μας ήρθαν πληροφορίες, πως οι Ιταλοί με μεγάλες δυνάμεις κινούνται προς την Γκιώνα.

Ξεσηκωθήκαμε και μεις. Ανεβήκαμε κάμποσο στο δρόμο για το μεγάλο Διάσελο, διαλέξαμε με το ηλιοβασιλέμα ένα μέρος μέσα στο δάσος, λίγο πριν βγούμε στο γυμνό και βολευτήκαμε να περάσουμε τη νύχτα.

Πολύτιμες ήταν οι πληροφορίες, που μας έδωσαν οι Ιταλοί αιχμάλωτοι. Αποκάλυψαν τις κινήσεις και τα σχέδια της Διοίκησής τους. Δεν συνέφερε λοιπόν στους αντάρτες να παραμείνουμε άλλο στην Γκιώνα. Αποφασίσαμε ν' απομακρυνθούμε. Όμως τόσοι αιχμάλωτοι —17 χωροφύλακες και 12 Ιταλοί— ήταν μεγάλο φορτίο για τις κινήσεις μας. Αποφασίσαμε ν' αφήσουμε λύτερους τους χωροφύλακες.

Όσα έζησαν και είδαν με τα μάτια τους αυτές τις μέρες, τους δίδαξαν πολλά.

Οι αντάρτες παίρνουν μαζί τους τους Ιταλούς και φεύγουν προς την Οίτη. Ανάμεσα στους αιχμαλώτους της Ρεκάς ήταν και ένας ανθυπολοχαγός, που έλεγε πως ο Ιταλός στρατιωτικός διοικητής της Λαμίας ήταν συγγενής του και θα μπορούσε, αν τον αφήναμε λύτερο, να διαβιβάσει σ' αυτόν προτάσεις για την ανταλλαγή των υπολοίπων αιχμαλώτων με Έλληνες

σει κι άλλους κόσμους κι ούλ' μ' πιτάγαν στ' μπουδγκιά λιπτά. Χαζή ήμην να μην τα πάρου;

— Γι' αυτό οι τσέπες τ' Νικ είν' κάθε μέρα γιουμά- τεις λιπτά; Έτσ' τα... σκουρπάν' ιδώ;

ΘΥΜΙΟΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑΣ

Μυθολογία

Η ΓΚΙΩΝΑ ΚΑΙ Ο ΜΥΘΟΣ ΤΗΣ

(ΑΣΕΛΗΝΑ ΟΡΗ)

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΣΙΑΚΟΥ

Για τον Παρνασσό και τον Ελικώνα, που υπήρξαν από την αρχαιότητα σταυροδρόμι για τους Έλληνες, αλλά και για τους ξένους επισκέπτες ή και τους θάρσους επιδρομείς, δημιουργήθηκαν διάφοροι μύθοι. Οι αρχαίοι θεωρούσαν τον ογκωδέστατο κι επιβλητικό Παρνασσό ως κατοικία των θεών (του Απόλλωνα). Γι' αυτό έχτισαν στις πλαγιές του το ξακουστό στην τότε γνωστή ανθρωπότητα Μαντείο των Δελφών. Αλλά και ο Ελικώνας, το ήρεμο κι ελατοσκέπαστο βουνό της Βοιωτίας, έχει τους μύθους του με τις εννιά Μούσες, που το διάλεξαν για κατοικία τους. Από κει προκαλούν με το τραγούδι τους και σαγηνεύουν το θεό του ήλιου, τον Απόλλωνα, απέναντι στον Παρνασσό.

Όλοι αυτοί οι μύθοι είναι δημιουργήματα της ανθρώπινης φαντασίας, γιατί ο άνθρωπος ερμηνεύει τα γεγονότα και τα φαινόμενα όπως ταιριάζουν στην ψυχρότητά του.

Για την Γκιώνα όμως, που δεν είχε και τόσο εύκολα περάσματα να την περπατούν ντόπιοι και ξένοι, είναι περιορισμένοι οι μύθοι. Τη θεωρούσαν βουνό της γαλήνης και της μακαριότητας. Ήταν το βουνό, που μόνο η Σελήνη το επισκεπτόταν συχνά και είχε στήσει σ' αυτό το ερωτικό της καταφύγιο.

Η οροσειρά που σχηματίζεται απ' την ψηλότερη κορφή της, την Πυραμίδα (δυτικά) ως την ανατολικότερη κορφή της, τη Λειρίτσα, είναι τόσο απόκρημνη σ' ολόκληρο το μήκος της βορινής πλευράς, προς την Καλοσκοπή (Κουκουβίστα), ώστε σπάνια φωτίζεται απ' τον ήλιο και τη σελήνη. Κι επειδή η πλευρά αυτή είναι βορινή και πάντοτε ψυχρή, αναπτύχθηκαν ανάμεσα στους θράχους πυκνοί ελατιάδες, γιατί τους βοήθησε το ψύχος και η υγρασία. Και η δυτική όμως πλευρά της, προς το χωριό Συκιά, που είναι σχεδόν κατακόρυφη και αυτή, δεν φωτίζεται για πολύ, γιατί όταν ο ήλιος βρίσκεται στα δυτικά, κρύβεται πολύ νωρίς πίσω απ' τα πανύψηλα Βαρδούσια. Γι' αυτό και η πλευρά αυτή της Γκιώνας δέχεται ελάχιστες ώρες το φως του ήλιου.

Για τους λόγους, λοιπόν, αυτούς οι αρχαίοι Έλλη-

νες ονόμασαν την μεταξύ Κόρακα (Βαρδουσιών) και Παρνασσού οροσειρά «Ασέληνον». Δεν παρέλειψαν δε να δημιουργήσουν και το σχετικό μύθο, γεγονός που δείχνει, ότι τίποτε το αξιοπερίεργο δεν διέφυγε από την προσοχή τους.

Αργότερα, που πέρασαν απ' την Ελλάδα διάφορες βαρβαρικές φυλές, ονόμασαν την οροσειρά αυτή «Γκιώνα», που είναι αρβανίτικη τοπωνομασία(1).

Ήρωες του μύθου της Γκιώνας είναι ο Ενδυμίωνας, θεός ή ήρωας της αρχαίας Ελλάδας και η Σελήνη, αδελφή ή σύζυγος του Ήλιου. Ο Ενδυμίωνας, όπως αναφέρει η μυθολογία, ήταν ωραιότατος νέος κι ερωτεύτηκε παράφορα τη Σελήνη, που τον επισκεπτόταν σε κάποιο από τα σπήλαια της Γκιώνας, όπου κατοικούσε. Επειδή η Σελήνη ήθελε να τον επισκέπτεται συχνά και με άνεση στο σπήλαιό του, παρακάλεσε το Δία, τον πατέρα των θεών, να τον κάμει να κοιμάται «αιώνια», χωρίς να χάσει ποτέ την ωραιότητά του και τη νεότητά του. Για το λόγο αυτό ο ύπνος του Ενδυμίωνα έγινε παροιμιώδης, ώστε να λέγεται για καθενα που κοιμάται βαριά: «Ενδυμίωνος ύπνον καθεύδει». Δηλαδή, «κοιμάται τον ύπνο του Ενδυμίωνα». Τούτο το αναφέρει ο Πλάτωνας και ο Αριστοτέλης.

Άλλη εκδοχή μας λέει, πως ο ωραιότατος Ενδυμίωνας, ενώ βοσκούσε τα κοπάδια του στα θερινά λιβάδια του όρους(2), αποκοιμήθηκε πάνω σ' ένα θάχνο, και ξαφνικά κατέβηκε η χλωμή ερωτευμένη Σελήνη και τον άρπαξε. Γέννησε δε μαζί του πενήντα θυγατέρες.

Ο μύθος αυτός του Ενδυμίωνα και της Σελήνης προκάλεσε το ενδιαφέρον των ζωγράφων κι έδωσε θέμα στις εικαστικές τέχνες, ώστε να υπάρχουν σήμερα θαυμάσια έργα ζωγραφικής.

Επειδή, λοιπόν, η Σελήνη είχε το ερωτικό της καταφύγιο σε κάποιο απ' τα σπήλαια της Γκιώνας, όπου συναντούσε τον Ενδυμίωνα και κοιμόταν μαζί του νύχτες ολόκληρες, ξεχνώντας τον προορισμό της, άφηνε τους άλλους τόπους του βουνού σκοτεινούς (τη βορινή και δυτική πλευρά της Γκιώνας) και γι' αυτό ονομάστηκε το βουνό «Ασέληνον» ή «Ασέληνα Όρη».

Η Γκιώνα χαρακτηριζόταν από τους αρχαίους Έλληνες όρος δυσχέμερον (ψυχρό) και πολίον (χιονοσκέπαστο). Και μέχρι σήμερα παραμένει αυτός ο χαρακτηρισμός, γιατί από τη φύση του τίποτε δεν άλλαξε. Οι κάτοικοι μάλιστα των χωριών, που είναι χτισμένα στη βορινή και δυτική πλευρές της Γκιώνας (Καλοσκοπή, Πανουργιά, Στρώμη, Συκιά), λένε το μέρος «ζερό», δηλαδή αποσκιερό, ψυχρό. Και είναι πραγματικά ψυχρό κι ανήλιαγο το τοπίο το χειμώνα, γιατί ο ήλιος ακολουθεί τροχιά που εγγίζει σχεδόν την κορυφογραμμή της οροσειράς της Γκιώνας, όπως φαίνεται απ' την Καλοσκοπή και είναι επόμενο η βορινή πλευρά να είναι πάντοτε αποσκιασμένη. Την ίδια τροχιά ακολουθεί και η Σελήνη, ώστε να μένει η πλευρά αυτή τελείως σκοτεινή τη νύχτα.

Αν θελήσουμε να συσχετίσουμε τα όσα αναφέρει

πατριώτες. Αν και δεν τρέφαμε αυταπάτες, θελήσαμε να δείξουμε έστω τις καλές μας προθέσεις. Αν το ίδιο ήθελε και η Ιταλική Διοίκηση υπήρχε έδαφος για συζήτηση των λεπτομεριών.

Αλλά ο Ιταλός διοικητής έκρινε πως δεν τον συνέφερε η ανταλλαγή, που θα υπονόμει την μαχητικότητα των Ιταλών στρατιωτών και προχώρησε στην εκτέλεση Ελλήνων κρατουμένων σαν αντίποινα. Η ενέργεια αυτή της Ιταλικής Διοίκησης ματαίωσε κάθε παραπέρα συνεννόηση. Στην πραγματικότητα οι ίδιοι οι Ιταλοί εκτέλεσαν τους συμπατριώτες τους».

Γ. Ν. ΠΡΙΟΒΟΛΟΣ

(Από την «Ιστορία της Αντίστασης 1941-44»
Εκδόσεις ΑΓΛΟΣ)

η μυθολογία για τη Σελήνη και τον Ενδυμίωνα, με τους σημερινούς τόπους της Γκιώνας, θα μπορούσαμε να προσθέσουμε και τα εξής ακόμα: Σπήλαια υπάρχουν αρκετά στη Γκιώνα, μικρά και μεγάλα. Τα μικρά οι κάτοικοι τα ονομάζουν «καρκάνια». Αυτά έχουν μικρό άνοιγμα στο πάνω μέρος, ίσα που χωράει να κατεβεί ένας άνθρωπος, διευρυνόμενα προς το βάθος. Σ' αυτά βρίσκει κανείς χιόνι παγωμένο όλο το καλοκαίρι, ώσπου να πέσουν τα καινούρια χιόνια. Υπάρχουν όμως και μερικές μεγάλες σπηλιές, όπως η Κορακοφωλιά, η Αρκουδότρυπα και ο Γεροντόβραχος στην περιοχή της Καλοσκοπής. Άλλη σπηλιά είναι στην Τριανταφυλλιά της Στρώμης και άλλη στο χωριό Συκιά, που την έχουν κάνει εκκλησία «Η Ζωοδόχος Πηγή», γιατί πάνω απ' το Ιερό της στάζει νερό.

Στην Κορακοφωλιά οι κάτοικοι της Κουκουβίστας (σημερινής Καλοσκοπής), στα χρόνια της τουρκοκρατίας ασφάλιζαν τα γυναικόπαιδά τους, για να τα προφυλάξουν απ' τις επιθέσεις των Τούρκων, που έφταναν απ' τον κάμπο στο χωριό να εισπράξουν το χαράτσι ή ν' αρπάξουν τα κοπάδια τους. Το άνοιγμα της σπηλιάς είναι προς το βοριά.

Η Αρκουδότρυπα βρίσκεται στη θέση «Τράκα», με άνοιγμα προς τα ΒΔ. Μέσα σ' αυτό το σπήλαιο υπάρχουν μικροί σταλακτίτες.

Προ τα δυτικότερα της οροσειράς είναι η σπηλιά του Γεροντόβραχου, με μεγάλο άνοιγμα προς τα ΒΔ. Η σπηλιά αυτή φιλοξένησε για μερικές ημέρες οικογένειες Καλοσκοπιτών τον Ιούνιο του 1943, όταν οι Ιταλοί εξόρμησαν για πολεμική επιχείρηση προς τα ορεινά χωριά της Παρνασσίδας, που τα βομβάρδιζαν για δύο μέρες με σμήνος 5-6 αεροπλάνων.

Σε ποιά από τα παραπάνω σπήλαια έστησε το ερωτικό της καταφύγι η Σελήνη; Ίσως προτίμησε την «Κορακοφωλιά», σπήλαιο απρόσιτο, που έχει το άνοιγμά του στη μέση του πανύψηλου κατακόρυφου βράχου (πλάκας), ανήλιαγου τον περισσότερο καιρό.

Για τις πενήντα θυγατέρες, που γέννησε η Σελήνη με τον Ενδυμίωνα, μπορεί να γίνει ο εξής συσχετισμός: Υπάρχει μια τοποθεσία στην ορεινή καστελλιώτικη περιοχή της Γκιώνας, πάνω απ' το Χάνι Ζαγγανά, που ονομάζεται «Κουρήτες». Δεν αποκλείεται η ονομασία αυτή να είναι σχετική με το μύθο, γιατί εκεί το έδαφος σχηματίζει μακρόστενα βαθουλώματα, που μοιάζουν με κλινάρια. Η φαντασία, λοιπόν, των αρχαίων τοποθετεί ασφαλώς στα «κλινάρια» αυτά τις θυγατέρες της Σελήνης. Στα χωριά της Ρούμελης, για να κοιμήσουν τα μωρά, κατασκεύαζαν μια ξύλινη κούνια σαν σκάφη, με βάση ημικυκλική στα δύο άκρα, για να κουνάει η μάνα το μωρό και να το παίρνει ο ύπνος. Την ξύλινη αυτή κούνια την έλεγαν «κουρήτα» οι παλιότεροι.

— Γιαννούλα, βάλ' του πιδί στ' γκουρήτα κι κούνα του να κ'μηθεί!

Η λαογραφία μας λέει για τη Σελήνη, την αδελφή ή τη γυναίκα του Ήλιου, που τη ζήλευε για την ομορφιά της και φοβόταν για ερωτικές περιπέτειές της, όπως αυτή με τον Ενδυμίωνα, πως δεν την άφηνε να ξεπροβάλει στον ουρανό όσο αυτός ήταν ο άρχοντας της ημέρας. Γι' αυτό το λόγο μονάχα τη νύχτα βγαίνει απ' το παλάτι τους, που ο ήλιος αναπαύεται.

Επειδή μόνο τη νύχτα προσέχουμε τη Σελήνη, που ακολουθεί την τροχιά της στον ουρανό, οι άνθρωποι συσχέτισαν την πορεία της με τη μαγεία. Αρκετές προλήψεις σχετικές με τη Σελήνη έχει δημιουργήσει ο λαός. Στην επίδρασή της αποδίδει την επιληψία και ονομάζει την αρρώστια «σεληνιασμό».

Όταν η Σελήνη βρίσκεται στη «φέξη», δηλαδή γεμίζει ο δίσκος της με φως, οι άνθρωποι πιστεύουν, ότι είναι καλή εποχή για να πραγματοποιηθεί έργο καλό (φύτεμα αμπελιού, δένδρων κ.ά.).

Οι Σπαρτιάτες ποτέ δεν επιχειρούσαν εκστρατεία ή πόλεμο, αν δεν υπήρχε «πανσέληνος». Αντίθετα, όταν η Σελήνη βρίσκεται στη «χάση» της, είναι δηλαδή

Η Σελήνη με το χλωμό της φως
επισκέπτεται τον Ενδυμίωνα,
που κοιμάται στο σπήλαιό του.
(Πίνακας του Ζιροντέ)

Η ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

(Από το ομώνυμο βιβλίο του Π. Γ. ΤΟΥΜΠΑ)

Β'

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

ΓΟΡΓΟΠΟΤΑΜΟΣ - ΟΠΛΑ - ΑΓΓΛΟΙ

Το Νοέμβριο του 1942 οι αντάρτες ανατίναξαν τη γέφυρα του Γοργοποτάμου. Από κει δγήκε και το αντάρτικο τραγούδι:

«Ο Γοργοπόταμος στην Αλαμάνη
στέλνει περήφανο χαιρετισμό...»

Και βρόντηξε πραγματικά τ' αντάρτικο τουφέκι. Η ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοποτάμου δεν ήταν ένα απλό σαμποτάζ κατά των στρατευμάτων κατοχής, ήταν ένα μεγάλο ιστορικό γεγονός, που έκρινε σε μεγάλο βαθμό την τύχη του πολέμου. Πάνω στη γέφυρα, περνάει η σιδηροδρομική γραμμή. Από κει τα γερμανικά τρένα κουβάλαγαν ασταμάτητα, μέρα και νύχτα πυρομαχικά και εφόδια για τα στρατεύματά τους, που πολεμούσαν με τους Εγγλέζους στην Αφρική, όπου οι Γερμανοί χτυπούσαν αλύπητα και νικούσαν τους Εγγλέζους.

Με την ανατίναξη της γέφυρας αυτής σταμάτησε ο ανεφοδιασμός τους για μήνες και έτσι οι Εγγλέζοι βρήκαν την ευκαιρία να ανασυνταχθούν. Μόνο που τη θυσία αυτή των Ελλήνων ανταρτών οι Εγγλέζοι, οι

φίλοι μας, την ξεχάσανε πριν ακόμα ξημερώσει και πριν οι αντάρτες ανέβουν την πλαγιά της Οίτης.

Στην ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοποτάμου πήραν μέρος και άνδρες από την Κουκουβίστα.

Τώρα πια το αντάρτικο κίνημα, η αντίσταση κατά των κατακτητών, ήταν μια πραγματικότητα, που δεν μπορούσε να την αμφισβητήσει κανένας, ούτε μπορούσε να έχει κανένας αντίθετη γνώμη γι' αυτό που ξεκίνησαν να κάνουν.

Η εθνική και προσωπική συνείδηση και η ανθρωπινή περηφάνια, ένα και μόνο μπορούσε να πει:

στ' άρματα, στ' άρματα,
εμπρός στον αγώνα.

.....

Έτσι είδαν και έτσι εκτίμησαν την κατάσταση τα νιάτα του χωριού μας και είδαν πως ο κάθε Έλληνας, ο κάθε πατριώτης, έχει καθήκον να βοηθήσει την πατρίδα του σε τούτη την πολύ δύσκολη στιγμή. Από την αρχή είδαν, ότι είναι ένας αγώνας δίκαιος και σωστός και ότι πρέπει να πολεμήσουμε αυτούς τους βάρβαρους, που, χωρίς να τους έχουμε κάνει τίποτα, μας βάλανε σε μεγάλους μπελάδες.

Τα παλληκάρια του χωριού δεν είχαν κανένα ιδιαίτερο λόγο να πάνε στ' αντάρτικο. Ήταν άνθρωποι σεμνοί και δεν αποβλέπανε σε δόξες και μεγαλεία.

«χασοφεγγαριά», δεν πρέπει να επιχειρείται έργο αγαθό, γιατί θ' αποτύχει.

Κατά τη μυθολογία η Σελήνη ήταν και άστρο και θεά. Ο δε Ήλιος θεωρείται πατέρας της, που απ' αυτή γέννησε τις Ώρες. Άλλοι πάλι θεωρούν τη Σελήνη θεά του Έρωτα, επειδή είχε πολλές ερωτικές περιπέτειες.

Η ελληνική ποίηση παρουσίασε τη Σελήνη σα γυναίκα πολύ όμορφη, ώστε τ' άλλα αστέρια να «ωχρουν» μπροστά στην αργυρωπή και ολοφώτεινη μορφή της.

Αν επισκεφτεί κανείς τις πυκνοδασωμένες ελατόφυτες πλαγιές της Γκιώνας, όπου παντού υπάρχουν γάργαρας, πεγές, όπως η «Μπαμπρούτσα» της Θαναργιάς, με τ' άφθονα νερά της (κεφαλόβρυσο), θα καταλάβει γιατί η Σελήνη διάλεξε τη Γκιώνα για ερωτικό καταφύγι. Στην Καλοσκοπή ήταν, παλιότερα, το γραφικό μονοπάτι προς το «Κεφαλόβρυσο», δίπλα στ' αυλάκι, που το στόλιζαν από τις δύο πλευρές πρασινάδες και λουλούδια. Όποιος έκανε τον περίπατό του σ' αυτό, με φεγγαρόλουσες βραδιές, ένιωθε την αργυρόχρωμη Σελήνη να παίζει ερωτιάδικα μέσα στο θρόισμα των φύλλων της λεύκας και των πλατανιών, που τον μάγευε αφάνταστα το μελιχρό φως της. Φτάνοντας στο Κεφαλόβρυσο κανείς, βλέπει τη Σελήνη να παίρνει το λουτρό της και να καθρεφτίζεται στα ήσυχα νερά της Πηγής ή ξαφνικά να σβήνει η μορφή της στο ανατρίχιασμα του νερού, με την ανάσα του απόγειου που κατεβαίνει από το δάσος των ελατιών.

Πως μπορούσε, λοιπόν, όλες αυτές οι ομορφιές να

μείνουν απαρατήρητες και να μη δημιουργήσει η φαντασία των αρχαίων το μύθο για τη Γκιώνα την «Ασέληνη»;

Οι ομορφιές όμως αυτές της Γκιώνας μέρα με τη μέρα χάνονται απ' το πρόσωπό της, με το άνοιγμα δρόμων προς όλες τις κατευθύνσεις, με την χωρίς κανένα σύστημα εξόρυξη του βωξίτη σ' όλη την έκταση του βουνού, απογυμνώνοντάς το απ' τα δάση του. Καλή είναι και η πρόοδος και η εκμετάλλευση του εθνικού πλούτου, μα πολύ περισσότερο χρήσιμο είναι το δάσος για την υγεία μας, την καλαισθητική εμφάνιση, την ισορροπία της φύσης. Ας προσέξουμε, πριν είναι πολύ αργά, σαν «κόρη οφθαλμού» τα αιώνια «μνημεία» της φύσης, τα δάση, γιατί έρχεται καιρός που η φύση εκδικείται.

Τα δαιμονισμένα μηχανήματα απογυμνώνουν κάθε μέρα ολόκληρες εκτάσεις δασωμένες και θαμνώδεις στις πλαγιές της Γκιώνας από 600 - 2000 μ. ύψος. Τί λένε για όλα αυτά οι αρμόδιοι;

«Ρουμελιώτικοι Παλμιοί»

Γ. ΧΑΣΙΑΚΟΣ

(1) Περ. «Τετράμην», Άμφισσα, 1974, σ. 93.

(2) Σημερινές ονομασίες λιβαδιών: Τρούπη, Διάσελο, Μακρυλάκκωμα, Σκασμάδα, Φτερόλακκα κ.ά.

Βιβλιογραφία:

1. Εγκυκλ. Λεξικό «Ηλίου».

2. Μεγάλη Ελλην. Εγκυκλ. «Χ. Πάτση».

Μπορούσαν να καθήσουν στα σπίτια τους και καθώς ήταν γεωργοί και κτηνοτρόφοι, είχαν τρόφιμα για να ζήσουν. Ο λόγος που πήρανε τα όπλα ήταν καθαρά πατριωτικός, μια και κανένας δεν τους ανάγκασε, ούτε τους παρακίνησε. Η κατάταξή τους ήταν αυθόρμητη και εθελοντική και επί πλέον ήξεραν πως θα αντιμετώπιζαν μεγάλες δυσκολίες. Παρ' όλα αυτά, παράτησαν τα σπίτια τους, τα γεμάτα τρόφιμα και τα ζεστά τους τζάκια, και πήγαν στο αντάρτικο.

Όταν ξεκίνησε το αντάρτικο, δεν είχαν απολύτως τίποτα, το μόνο που είχαν, ήταν πίστη σ' αυτό που ξεκινούσαν να κάνουν και ήταν σίγουροι πως θα το πετύχουν, διότι είχαν το δικίο με το μέρος τους. Ο καθένας έπαιρνε από το σπίτι του ό,τι είχε από ρούχα και αν είχε και κανένα όπλο. Τα όπλα που βρίσκόντουσαν στα σπίτια του χωριού ήταν συνήθως κανένας γκρας από τον πόλεμο του 1912, ή κανένα κυνηγετικό που γέμιζε από μπροστά και ήθελες μισή ώρα να το γεμίσεις. Μερικοί είχαν οικονομήσει και κανένα εγγλέζικο καινούργιο.

Όταν μας κηρύξαν τον πόλεμο οι Γερμανοί, τον Απρίλιο του 1941, ήρθαν και μερικοί Εγγλέζοι να μας βοηθήσουν, αλλά αντί να μας βοηθήσουν, τους βοηθήσαμε εμείς. Εκείνοι, μόλις είδαν τα γερμανικά αεροπλάνα να ορμάνε και να τους ρίχνουν με τα πολυβόλα τους, πετάζανε τα όπλα τους και σκορπίσανε μέσα στα χωράφια. Αυτά τα όπλα μαζέψανε όσοι μπορούσαν, και τάκρυσαν, γιατί ξέρανε πως θα χρειαζόταν πολύ γρήγορα.

Κάποιος από το χωριό είχε πάει στο σταθμό του Μπράλου. Εκεί είχαν παρατήσει οι Εγγλέζοι ολόκληρες αμαξοστοιχίες γεμάτες τρόφιμα, όπλα, πυρομαχικά και διάφορα άλλα εφόδια. Αυτός πήρε αυτό που ήθελε. Φόρτωσε στο γαίδαρό του και δύο κιβώτια σφαίρες και κανόνισε να φτάσει στο χωριό νύχτα. Στο δρόμο όμως, κοντά στην Ποτίμη, ο γαίδαρος παραπάτησε και έπεσε, με αποτέλεσμα ν' ανοίξει το ένα κιβώτιο και να σκορπίσουν οι σφαίρες κάνοντας πολύ θόρυβο. Εγώ, με μερικούς άλλους που είμασταν πιο πέρα, ακούσαμε το θόρυβο και τρέξαμε να τον βοηθήσουμε. Βοηθήσαμε το γαίδαρο να σηκωθεί και μετά μέσα στο πυκνό σκοτάδι ψάχναμε να βρούμε το φορτίο. Στην ερώτησή μας για το περιεχόμενο των κιβωτίων, ο χωριανός μας απάντησε ότι ήταν πρόκες. Κατά το μάζεμα όμως καταλάβαμε, ότι ήταν σφαίρες και αρχίσαμε να τις καταλεύουμε με μεγαλύτερη προσοχή. Όταν τελειώσαμε το μάζεμα και έφυγε ο συγχωριανός μας, κρυφτήκαμε και ήταν σαν να μην είχαμε δει τίποτα.

Οι Γερμανοίταλοι μαθαίνοντας ότι οι Έλληνες κρύβουν όπλα στα σπίτια τους, κάνανε εφόδους στα χωριά για να μαζέψουν τα όπλα, δέρνοντας και σκοτώνοντας τους κατοίκους. Αν κάποιος σε πρόδιε πως κρύβεις όπλα, σε σκοτώνανε αμέσως. Τέτοια περιστατικά υπήρξαν πολλά. Ευτυχώς στο χωριό μας τη λέξη προδοσία, δεν τη γνωρίσαμε. Τα όπλα αυτά, παρά τους μεγάλους κινδύνους, μείνανε κρυμμένα και όταν ήρθε η ώρα τους, πήγαν στον προορισμό τους.

Από τους Εγγλέζους δεν μαζέψαμε μόνο τα όπλα τους, αλλά και αυτούς τους ίδιους. Όποιος μπορούσε, αυτούς που δεν προλάβαινε να φύγουν, τους έκρυ-

βε με κίνδυνο της ζωής του. Εάν μάθαιναν οι Γερμανοί πως κρύβεις Εγγλέζο, ήσουν πια ξεγραμμένος από τη ζωή. Δεν σε γλίτωνε τίποτα. Τους Εγγλέζους τους κρύβαμε όχι από υποχρέωση, επειδή ήταν σύμμαχοί μας, γιατί το πόσο σύμμαχοι και φίλοι μας ήταν, το είχαν δείξει και παλιότερα και θα το δείχνανε και αργότερα, αλλά από καλοσύνη και ανθρωπιά.

Την εποχή εκείνη, εγώ ήμουν πέρα στο «Παλιό Καστέλλι», στα πρόβατα, μαζί με τον μπάρμπα μου τον Κώστα. Ο μπάρμπα μου ήταν ένας γίγας, μέχρι εκεί απάνω, λεβέντης και στην ψυχή και στο σώμα. Εκεί, λοιπόν, στα πρόβατα που είμασταν, βρήκαμε δύο Εγγλέζους χαμένους, που δεν ξέρανε που να πάνε. Μόλις μας είδαν φοβήθηκαν και τρέμοντας κάτι μας λέγανε. Ο μπάρμπα μου είχε πάει στην Αμερική και ήξερε λίγα Εγγλέζικα. Τους μίλησε, τους έδωσε θάρρος, τους είπε πως είμαστε φίλοι τους και να μην φοβούνται από μας. Τους δώσαμε να φάνε και τους κρύψαμε στα έλατα. Σε λίγο όμως μας είπαν, ότι ήθελαν να πάνε στην Ιτέα να πάρουν το καράβι να φύγουν. Ο μπάρμπα Κώστας προσπάθησε να τους δώσει να καταλάβουν ότι, αφ' ενός δεν μπορούσαν να πάνε στην Ιτέα και αφ' ετέρου και να πηγαίνουν δεν θα βρίσκανε καράβι να φύγουν. Εκείνοι όμως, παρ' όλη την πανωλεθρία που πάθανε, δεν μπορούσαν να καταλάβουν, ότι γίνεται πόλεμος και μάλιστα πολύ σκληρός. Νομίζανε πως ήρθαν στους Δελφούς να δούνε τα αρχαία και να φύγουν. Με αυτή τους την επιμονή ο μπάρμπα μου νευρίασε και τους είπε, ελληνικά όμως: «εδώ ο κόσμος χάνεται και η γριά το λούζει...». Μείνανε κρυμμένοι δύο μέρες και κάθε φορά που τους πηγαίναμε φαγητό, φωνάζανε: Ιτέα, Ιτέα! Είδαμε και μεις πως δεν παίρνουν από λόγια και τους δείξαμε το δρόμο, λέγοντάς τους και «γκουντ λαχτ».

Μετά από τρεις μέρες, ήρθε ένας γνωστός μας, από την Αϊ-Θυμιά, ο Θύμιος ο Γκλίτσας και απάνω στην κουβέντα του είπαμε την ιστορία για τους Εγγλέζους. Μόλις το άκουσε, είπε: «α, τους καημένους, τους έπιασαν οι Γερμανοί στην Τοπώλια και τους βγάλανε τα μάτια ζωντανούς» και διευκρινίζοντας είπε: «πηγαίναμε μέσα στη δημοσιά σαν να μην συνέβαινε τίποτα. Στο δρόμο τους βρήκαν κάτι Γερμανοί, τους πιάσανε, τους βγάλανε τα μάτια ζωντανούς και μετά τους παρατήσανε μέσα στο δρόμο και φύγανε». Ο μπάρμπα μου έσφιξε τις τεράστιες γροθιές του, έφτυσε βροντερά στο χώμα και είπε: «ρε τους κερατάδες!» Μετά έβγαλε την καπνοσακούλα του και με πολύ αργές κινήσεις έστριψε τσιγάρο μ' εφημερίδα. Αυτό ήταν κάτι που έκανε, όταν ήθελε να ηρεμήσει. Όταν τελείωσε το στρίψιμο, άρχισε να το ανάβει.

Το άναμα ήταν ολόκληρη ιεροτελεστία. Γινότανε με μια πέτρα σκληρή, που τη λέγανε στουρνάρι, με ένα κομμάτι ατσάλι, που το λέγανε πριόβολο και με ένα κομμάτι ίσκα. Η ίσκα είναι ένα παράσιτο στον κορμό του πλάτανου. Όλα αυτά γινόντουσαν μέσα σε νεκρική σιγή. Όταν κάποτε το άναψε, άρχισε να καπνίζει συλλογισμένος. Συλογιζότανε τα δύο ξανθά Εγγλεζάκια, με τις τρύπες στη θέση των ματιών τους.

(Συνεχίζεται)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

• «ΕΥΡΥΤΑΝΙΑ», μηνιαία εφημερίδα, Αθήνα, Ιούν. - Ιουλ. - Αυγ. - Σεπτ. 1985, φ. 1, 2, 3, 4. Ιδρυτής: Ελένη Δ. Ζαγανιάρη. Ιδιοκτήτης - Διευθυντής: Δημ. Ζαγανιάρης. Εμφάνιση του φύλλου και διάταξη της ύλης πολύ ωραία. Περιεχόμενα πλούσια και ποικίλα. Αγκαλιάζει τα προβλήματα των Ευρυτάνων και αγωνίζεται για την επίλυσή τους, για ποιοτική ζωή των κατοίκων (εξηλεκτρισμός ξεχασμένων οικισμών, δρόμοι, πολιτιστική ζωή κλπ.). Περιέχει ευθυμογραφήματα, ειδήσεις, σχόλια κ.ά.

• «ΑΛΛΑΓΗ», μηνιαία εφημερίδα, Άμφισσα, Ιούν. - Ιουλ. 1985, φύλλα 83, 84, Δ)ντής: Κ. Μπακογιάννης. Χαρακτηρίζεται για τη μαχητικότητά της, που αγωνίζεται για την επίλυση των προβλημάτων που απασχολούν το λαό της Φωκίδας. Υπηρετεί την αλήθεια και ποτέ τη σκοπιμότητα και την ιδιοτέλεια. Αγωνίζεται για να περάσουν οι βωξίτες της Φωκίδας, ο εθνικός αυτός πλούτος, στο Δημόσιο, αντί να τους εκμεταλλεύεται ιδιωτική επιχείρηση. Περιέχει αναλυτικά τ' αποτελέσματα των εκλογών της 2.6.85 απ' όλα τα εκλογικά τμήματα του Ν. Φωκίδας, ειδήσεις και σχόλια. Εκτιμούμε βαθιά την προσπάθειά της.

• «ΦΘΙΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ», τεύχος 30, Ιούνιος 1985, Δ)ντής: Λευτέρης Κορέλης, σελ. 48. Περιοδικό πλούσιο σε ύλη (λογοτεχνία, λαογραφία, ιστορία, πολιτιστική ζωή, ποίηση κλπ.). Σ' αυτό το τεύχος δημοσιεύεται ποίημα του εκλεκτού λογοτέχνη Απ. Ζορμπά «Ωδή στην Ειρήνη», λαογραφικό κείμενο του Γ. Χασιακού «Το ανάθεμα», δυο λαογραφικά του Ζ. Ξηροτύρη και άλλα αξιόλογα κείμενα.

— «ΜΕ ΤΟΝ ΑΥΛΟ ΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΗΣ», Βασ. Κωσταλέξη (Αλ. Βασιλείου), ποιήματα, Αθήνα 1985, σελ. 56. Τα 46 ποιήματα της συλλογής χωρίζονται σε 4 ενότητες: Δακροσταλιές, το γιορτάσι, Κωσταλέξι, του έρωτα και της νιότης. Ο ποιητής εκφράζει προσωπικά του συναισθήματα, σε απλό παραδοσιακό στίχο, γεμάτο λυρισμό και νοσταλγία. Μέσα στους στίχους του Β.Κ. είναι κλεισμένη όλη η αγάπη του για τη γενέτειρά του το Κωσταλέξι και τους ανθρώπους του.

• «Η ΑΜΠΛΙΑΝΗ ΤΟΥ 1821», Δήμου Αμπλιανίτη (Ελευθερόπουλου), Αθήνα, 1985, σελ. 176. Το βιβλίο αναφέρεται στην ιστορία του χωριού Άμπλιαν της Ευρυτανίας κατά το 1821 και τη συμμετοχή των κατοίκων του (42 περίπου γνωστών αγωνιστών) στον ιερόν αγώνα του Γένους για τη λευτεριά της πατρίδας. Ο συγγραφέας καταχωρεί διάφορα έγγραφα (αιτήσεις, πιστοποιητικά κλπ.) για τους αγωνιστές Αμπλιανίτες και περιγράφει τις διάφορες μάχες, στις οποίες έλαβαν μέρος. Ιδιαίτερα περιγράφει με λεπτομέρειες «τη μάχη της Άμπλιανης» τον Ιούλιο 1824 (τοποθεσία που είναι στο δρόμο προς την Άμφισσα, μετά το 51 χλμ.). Εκεί είχαν καλύψεις κτηνοτρόφοι Αμπλιανίτες, γι' αυτό και υπάρχει από τότε το τοπωνύμιο «ΑΜΠΛΙΑΝΗ». Το βιβλίο περιέχει φωτογραφίες Αμπλιανιτών αγωνιστών του '21 και χάρτη με τοποθεσίες στη Στερεά Ελλάδα, όπου έγιναν διάφορες μάχες. Είναι πνευματικό δώρο για τους συμπατριώτες του συγγραφέα, αλλά και για όλους που θέλουν να μάθουν λεπτομέρειες για την τοπική ιστορία.

Γ.Α.Χ.

Πολιτικές προσωπικότητες

ΣΤΑΘΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΗΣ

(Βουλευτής Φωκίδας - Υπ. Εμπ. Ναυτιλίας)

Ο κ. Στάθης Αλεξανδρής, πρώην Υπουργός Δικαιοσύνης στην πρώτη 4ετία του ΠΑ.ΣΟ.Κ., εκλέχτηκε βουλευτής Φωκίδας στις 2.6.85.

Το ΠΑ.ΣΟ.Κ. τίμησε και πάλι τον συμπατριώτη μας, (κατάγεται από την Άμφισσα), με την πρόσφατη επιλογή του ως Υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας. Ο Σύνδεσμός μας και «Η Κουκουβίστα» του απευθύνουν θερμά συγχαρητήρια και του εύχονται κάθε επιτυχία στα νέα υπουργικά του καθήκοντα.

Η Φωκίδα είχε δεκάδες χρόνια να ιδεί δικό της κοινοβουλευτικό Υπουργό, απ' την εποχή του μακαρίτη Αν. Σιμόπουλου, Υπουργού Οικονομικών από το 1897 - 1908, που πέθανε. Τότε χτίστηκαν τα ωραία πέτρινα καλλιτεχνικά γεφύρια στο Νομό (στο Μέγα ρέμα της Κουκουβίστας, το Κανιανίτικο γεφύρι στον Πύργο, το Στρωμίτικο και δεκάδες άλλα), που θα μένουν αιώνια μνημεία τέχνης. Για ένα μικρό διάστημα υπήρξε Υφυπουργός Εσωτερικών και ο βουλευτής Φωκίδας Αθαν. Γκελεστάθης, στην κυβέρνηση της «Νέας Δημοκρατίας».

Ο κ. Αλεξανδρής, δικηγόρος, ποινικολόγος άριστος, θα τα καταφέρει «άριστα» και στην πολιτική καριέρα του. Υπήρξε αγωνιστής της Δημοκρατίας και αντιστασιακός, γι' αυτό και τιμήθηκε πρόσφατα, με άλλους πέντε μαζί (οι 3 Υπουργοί του ΠΑ.ΣΟ.Κ.), με το παράσημο του Ανώτατου Σοβιέτ, για την αντιστασιακή τους δράση στην κατοχή 1941 - 1944.

Ελπίζουμε και το ευχόμαστε, ο Υπουργός κ. Αλεξανδρής, που κατάγεται από τη Φωκίδα, να ενδιαφερθεί ιδιαίτερα για τον ξεχασμένο δεκαετίες ολόκληρης Νομό μας.

«Η ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑ»

Συντακτική Επιτροπή:
ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΑΜΗΛΟΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΑΣΙΑΚΟΣ
ΦΑΝΗΣ ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

Επιμέλεια ύλης:
ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΑΣΙΑΚΟΣ

Υπεύθυνος Τυπογραφείου:
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΛΑΤΗΣ
(Γερανίου 7, Αθήνα)

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

Αφηγείται ο ΠΑΝ. ΠΕΡ. ΔΑΝΙΗΛ

Β'

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

Κυνηγώντας τους τσέτες

Ο Μπέης εκείνος κατάγγειλε, ότι οι αντάρτες εγκαταστάθηκαν σ' ένα χωριό της περιοχής του, σε βάθος 30 περίπου χλμ. από το Σιντιργύ προς το Σιμάβ και Κιουτάχεια. Ο Μπέης έφτασε νύχτα στην πόλη και διατάχθηκε ο ανθ)γός του λόχου μας να παραλάβει δύναμη από 100 στρατιώτες και να τον ακολουθήσει, που σύμφωνα με τις υποδείξεις του, αν έφτανε εγκαίρως, θα περικύκλωνε το χωριό και θάπιανε στον ύπνο τους εκεί εγκαταστημένους αντάρτες. Ανάμεσα στους 100 στρατιώτες ήμουν κι εγώ, που ακολουθήσαμε τον έφιππο ανθ)γό σε μουλάρδρομο που περνούσε σε δασώδη παραποτάμια περιοχή και ταλαιπωρηθήκαμε πεζοπορούντες όλη τη νύχτα. Ο ανώμαλος δρόμος μας ανάγκασε να βαδίζουμε «εις φάλαγγα κατ' άνδρα» και χωρίς σταθμό για 5 ώρες τουλάχιστο, οπότε συναντήσαμε τοποθεσία με πηγές που ανάβλυζαν άφθονα ζεστά νερά. Στις πηγές αυτές σταμάτησε ο ανθ)γός, για να συγκεντρωθούν οι στρατιώτες. Δεν πρόλαβαν να ξεκουραστούν λίγο στη θαλπωρή της ατμόσφαιρας εκείνης οι τελευταίοι βραδυπορούντες και πάλι ξεκινήσαμε. Άρχισε να ξημερώνει κι έπρεπε να προλάβουμε το γερετήριο. Ο Μπέης που προπορευόταν, είχε εξαφανιστεί, αφού έδωσε κάθε οδηγία στον ανθ)γό. Ήταν ανάγκη να γυρίσει γρήγορα στο σπίτι του, χωρίς να γίνει αντιληπτός, ότι απουσίαζε τη νύχτα και το πληροφορηθούν οι αντάρτες από το υπηρετικό του προσωπικό.

Με γρήγορο βήμα φτάσαμε στην τοποθεσία που υποδείξε ο Μπέης και συγκεντρωθήκαμε γύρω στον ανθ)γό, που μας ανακοίνωσε το σκοπό και μας έδωσε τις σχετικές οδηγίες για να περικυκλώσουμε το χωριό, ώστε να μη διαφύγει κανείς αντάρτης. Δεν είχε όμως τελειώσει τις οδηγίες του, όταν ακούστηκαν πατήματα αλόγου από το δρόμο που οδηγούσε στο χωριό. Νομίσουμε, ότι ιππείς κατευθύνονταν προς το μέρος μας και διαταχθήκαμε να παραταχτούμε από τη μια και την άλλη μεριά του δρόμου, σε θέση μάχης. Το έδαφος, που ήταν σχεδόν γυμνό, έμοιαζε χιονοσκεπαστό από τον πάγο, με την επιφάνεια ανασχηκμένη έως 10 εκατ. του μέτρου. Στη θέση εκείνη άδικα περιμέναμε τους Τούρκους ιππείς, που είχαν αντιληφθεί την παρουσία μας, με περιπολική αναγνώριση που έκαναν κι έσπευσαν να ειδοποιήσουν τους δικούς τους που κοιμούνταν. Ευτυχώς, σε λίγο άρχισε να ροδίζει η αυγή και για να προλάβουμε, διαταχθήκαμε για προέλαση και περικύκλωση του χωριού, αλλιώς θα παθαίναμε ψύξη. Οι αντάρτες είχαν φύγει από το χωριό, αφήνοντας πίσω τους τη σημαία τους με την ημισέληνο και μερικούς καταλόγους στρατολογίας πολιτών ή φορολογίας, για τη συντήρησή τους.

Στην είσοδο του χωριού είχε έρθει ο Μουχτάρης (Πρόεδρος), κρατώντας λευκό ύφασμα, σημείο παράδοσης, που τον σκόπευσε και τον τραυμάτισε σοβαρά κάποιος στρατιώτης μας, που, κατά την ανάκριση

από τον ανθ)γό, ισχυρίστηκε ότι δεν είδε το λευκό ύφασμα και τον πέρασε για τσέτη (αντάρτη). Στις ανακρίσεις Γραμματέας ήμουν εγώ και γνωρίζω, ότι ο τραυματίας στάλθηκε στο Σιντιργύ, όπου νοσηλεύθηκε στο Αναρρωτήριο του Τάγματος και θεραπεύτηκε. Μετά την ανάκριση και την έρευνα, που έγινε για τους αντάρτες, επιστρέψαμε στην έδρα μας από άλλο παραπλήσιο δρόμο, για να περάσουμε από συνοικισμό στις πλαγίες του Νταγ και να βρούμε ψωμί. Βρήκαμε έρημο τον οικισμό, γιατί οι κάτοικοι τον εγκατέλειψαν τρομοκρατημένοι και οι στρατιώτες μας παραβίασαν τα σπίτια και πήραν κριθαρένιο ψωμί και τριμμένο τυρί σε μικρή ποσότητα. Η φτωχική όψη των σπιτιών και η μικρή ποσότητα των τροφίμων που βρήκαμε, δείχνει την τρισάθλια ζωή των Οθωμανών κατοίκων της περιοχής, που και το ψωμί τους ακόμα περιείχε άχυρο.

Ο επικεφαλής του αποσπάσμάς μας ανθ)γός έφυγε πρώτος από τον κανονικό δρόμο, ενώ εμείς γυρίσαμε από στενοδρόμι μέσ' από δάσος, μ' ελεύθερες κινήσεις προς το στρατώνι μας.

Μιάν άλλη ταλαιπωρία δοκίμασα ως ακόλουθος του ίδιου ανθ)γού, όταν εκείνος διατάχθηκε να επιθεωρήσει το Φυλάκιο του λόχου μας στο όρος Νταγ. Ακολουθούσα τον έφιππο ανθ)γό σε άγνωστο δρόμο, για πολλές ώρες χωρίς διακοπή, με την προσπάθεια να μην τον χάσω από τα μάτια μου, φοβούμενος κι ενέδρα των ανταρτών. Είχαν επισημανθεί, μετά από καταγγελίες Οθωμανών, κινήσεις και πέρασμα στην περιοχή εκείνη ανταρτικών ομάδων, γι' αυτό και η επίσκεψη στο Φυλάκιο μας ήταν σχετικά με το ζήτημα τούτο. Ο ανθ)γός, όμως, με τον επιλοχία και μερικούς στρατιώτες ανέβηκε σε μεγαλύτερο ύψος και επισκέφτηκε εγκαταστάσεις υλοτομικής γαλλικής εταιρείας, οπότε γύρισε αργά και την επομένη γυρίσαμε στην έδρα μας. Ο στρατωνισμός της Διμοιρίας μας ήταν σε τρισάθλιο οίκημα και θα μπορούσε να πάθουμε πανωλεθρία, σε περίπτωση επίθεσης οργανωμένου τμήματος ανταρτών.

Έκτακτος γραφέας — Η ζωή στο λόχο

Από τις δύο πορείες πληγώθηκαν τα πόδια μου και γι' αυτό ίσως ορίστηκε ως έκτακτος γραφέας του λόχου. Έργο μου ήταν ν' αντιγράφω τις διαταγές του Τάγματος, να γράφω το Ημερολόγιο του λόχου και κάθε άλλο υπηρεσιακό έγγραφο, καθ' υπαγόρευση του λοχαγού. Εκτελούσα την υπηρεσία μου αυτή, απαλλαγμένος από κάθε άλλη υπηρεσία στο λόχο, εκτός από τα γυμνάσια. Μετά την υπηρεσία μου γύριζα στη Διμοιρία μου, χωρίς καμιά ιδιαίτερη μεταχείριση στη διατροφή ή τον ύπνο, όπως και άλλοι γραφείς. Στο γραφείο του λόχου παρέμεναν μόνιμα ο δεκανέας Σιτιστής, ο α' και β' βοηθοί στρατιώτες και ο αποθηκάριος με τον Επιλοχία. Από την πρώτη μέρα, που ανέλαβα γραφική υπηρεσία στο γραφείο, κατάλαβα, ότι η εκεί παρουσία μου δεν ήταν γι' αυτούς ευχάριστη. Αντίθετα, έκδηλη ήταν η συμπάθεια, που απόχτησα από τους συναδέλφους, ακόμα και τους βαθμο-

ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Ε. ΚΟΛΛΙΑ

Αρχηγού Αστυνομίας Πόλεων ε. α.

Γεννήθηκα στην Καλοσκοπή (Κουκουβίστα) Παρνασσίδος την 8ην Ιανουαρίου 1900. Είμαι το έβδομο παιδί από τα 9 παιδιά (5 αγόρια και 4 κορίτσια) του Ευθυμίου Δήμου Κόλλια και της Ανθούλας το γένος Ζαχαρία Ραυτοπούλου (Ζαχαριά). Ο πατέρας μου πέθανε το 1908, όταν εγώ ήμουν 8 χρόνων και η μητέρα μου το 1937.

Έμεινε χήρα με 8 παιδιά εν ζωή. Αφιέρωσε ολόκληρη τη ζωή της στο να θρέψει και αναθρέψει τα παιδιά της με μια αυταπάρνηση πραγματικής ηρωίδας Ρουμελιώτικης μάνας. Ήτανε συνετή και θαρραλέα γυναίκα, προικισμένη με όλα τα στοιχεία της αρετής. Λίγους μήνες μετά το θάνατο του πατέρα μου η πρώτη μας αδελφή, η Αγγελική, παντρεύτηκε τον αξέχαστο (επί 25ετία) δάσκαλο του χωριού μας Γιάννη Γ. Λάιο, καταγόμενο από το Σερνικάκι της Αμφίσσης. Τα δύο πρώτα αδέρφια μου, ο αείμνηστος Κώστας και Βαγγέλης θρискόντανε στις ΗΠΑ, όπου πήγαν προ του θανάτου του πατέρα μου, για να βρουν καλύτερη τύχη, αφού η πατρική μας μικρή περιουσία, ήτανε φανερό ότι δεν επαρκούσε για να ζήσουμε απ' αυτή τα 8 εν ζωή παιδιά του πατέρα μου. Η άνοδος του Γιάννη Λάιου στην οικογένειάν μας έδωσε νέο προσανατολισμό στη ζωή μας και στις επιδιώξεις μας.

Τα εν Ελλάδι αγόρια, εγώ και ο αείμνηστος αδελ-

φός μου Ζαχαρίας, πήραμε το δρόμο της μορφώσεως. Μετά την αποφοίτησή μου από το δημοτικό Σχολείο της Καλοσκοπής, εφοίτησα στο Ελληνικό Σχολείο Αμφίσσης, το Σχολαρχείο και στο περίφημο εκείνο τον καιρό «Γιάγτζειον Γυμνάσιον της Αμφίσσης» από το οποίο απεφοίτησα το 1919.

Το ίδιο έτος κατετάχθηκα στη Χωροφυλακή. Μετά φοίτησι στη Σχολή Ενωμοταρχών απέκτησα τον βαθμό του Ενωμοτάρχου. Αρχομένου του 1922 κατόπιν προεισαγωγικών εξετάσεων και τελικών εισαγωγικών, στις οποίες ελάμβανον μέρος 1.800 περίπου ενωμοτάρχες και ανθ)ταί για 50 θέσεις μπήκα στη Σχολή αξιωματικών για διετή φοίτησι.

Απεφοίτησα με τον βαθμόν του Ανθυπομοιράρχου το 1925, γιατί η λειτουργία της Σχολής για πολιτικούς λόγους ανεστάλη από την επανάστασι Πλαστήρα - Γονατά επί 1 1/2 περίπου χρόν.

Ως υπαξιωματικός και αξιωματικός της Χωροφυλακής υπηρέτησα στη Δυτική Μακεδονία, Κεντρική Μακεδονία (περιοχή Καστοριάς, Φλωρίνης, Χαλκιδικής). Αγάπησα τη δόρεια Ελλάδα με όλη τη δύναμι της ψυχής μου. Έμεινα και μένω και τώρα με την πεποίθησι ότι η αγαπημένη μας πατρίδα, η Ελλάδα μας, χωρίς τις δόρειες εκείθεν του Ολύμπου επαρχίες της, που απελευθερώσαμε από τον απαίσιο τουρκικό ζυγό

φόρους του λόχου, με την ταχτική μου να τρώω και να κοιμούμαι στον ίδιο θάλαμο μ' εκείνους. Οι άλλοι του γραφείου σιτίζονταν ιδιαίτερα και κοιμούνταν μέσα στα γραφεία. Επομένως είχαν αποκόψει το δεσμό, που συνδέει ψυχικά τους ανθρώπους στους κοινούς κινδύνους. Έτσι, καλλιεργήθηκε η αντιπάθεια των μαχίμων προς αυτούς, που τους αποκαλούσαν «κουραμπιέδες» του λόχου. Σε μια γωνιά του γραφείου, που ήταν σαν αποθήκη, είδα να υπάρχουν σακιά με τρόφιμα και νόμισα πως ήταν υποχρεωτικά αποθέματα του λόχου για ειδικές ανάγκες. Αποδείχτηκε, όμως, ότι αυτά ήταν παρακρατήματα του σιτιστή από το ημερήσιο σισσίτιο των στρατιωτών του λόχου, με την εγκληματική ανοχή η συνεργασία των αρμοδίων θαυμοφόρων και αξιωματικών. Το ότι ενοχλήθηκαν από την παρουσία μου οι στρατιώτες αυτοί του γραφείου, δεν φάνηκε μόνο από την περιφρονητική προς εμένα συμπεριφορά, αλλά και από την φιλοξενία τους προς το άτομό μου. Τις παγερές μέρες του χειμώνα, ενώ αυτοί έπιναν τσάι γλυκύτατο, γιατί έριχναν όση ζάχαρη ήθελαν, εγώ μόνο μία φορά δοκίμασα, αν και το είχα τόσο ανάγκη. Το δε σισσίτιο, που έφτιαχναν ιδιαίτερα στους φούρνους της πόλης, ποτέ δε γεύτηκα. Το σισσίτιο που παρασκεύαζαν για τους άνδρες του λόχου ήταν άθλιο και η φιλοξενία τους εκείνη προς εμένα δεν ήταν μόνο πρόκληση, αλλά κι έλλειψη στοιχειώδους ανθρωπισμού. Για να μην καταλάβω που παρασκεύαζαν από μικρά σφάγια «γιουβέτσι μακαρόνια» ή «ψητό με πατάτες» ή «με ρύζι», μου υπενθύμι-

ζαν το σάλπισμα για το σισσίτιο, για να φύγω το γρηγορότερο απ' το γραφείο. Αισθανόμουν όλ' αυτά με πολλή πίκρα, που όμως έπνιγα στα βάθη της ψυχής μου, χωρίς να εκδηλώσω ποτέ το παραμικρό παράπονο.

Βασικό φαγητό του λόχου ήταν τα κοκκινωπά φασόλια, που έμεναν πάντα άβραστα και άφηναν ένα μαυροζούμι, ή μακαρόνια βραστά με πολύ ζουμί ή κρέας από γέρικα βουδάλια. Το πρωινό δε ρόφημα, το τσάι, είχε ελάχιστη ζάχαρη.

Για την αθλιότητα του σισσιτίου ακούονταν καθημερινά διαμαρτυρίες από τους στρατιώτες. Ο κάθε αξιωματικός της υπηρεσίας έκανε πως δεν άκουε ή και απειλούσε τους στρατιώτες με αναφορά στο λοχαγό και τιμωρία. Διαμαρτυρίες ακούγονταν και για το ψωμί, που έδιναν ελλειπείς τις μερίδες. Όσοι στρατιώτες είχαν κάποια οικονομική ευχέρεια, κατέβαιναν στην πόλη και συμπλήρωναν το φαγητό, ενώ οι άλλοι συνέχισαν παραπονούνταν. Το καλό κλίμα του τόπου και η κούραση απ' τα γυμνάσια άνοιγαν την όρεξη των στρατιωτών και ήθελαν πολύ να τρώνε. Συνηθίσαμε και τρώγαμε τ' άβραστα φασόλια, που στην αρχή κανείς δεν τα ήθελε και μάλιστα ζητούσαμε και συμπλήρωμα. Επειδή δεν ήθελα να ζητήσω οικονομική ενίσχυση από τους γονείς μου, προσπαθούσα να χορταίνω την πείνα μου όπως μπορούσα.

(Μεταγλώττιση - επιμέλεια: Γ.Α.Χ.)

(Συνεχίζεται)

με άφθονο άλικο νεανικό αίμα ελληνικό, δεν είναι δυνατόν να ζήσει ως ανεξάρτητο και κυρίαρχο κράτος.

Το 1929 μετετάχθηκα στην προ ολίγων στην συσταθείσαν Αστυνομία Πόλεων με τον βαθμόν του Αστυνόμου Β' τάξεως, ένθα εσταδιοδόμισα επιτυχώς και απεστρατεύθην με τον βαθμόν του Αρχηγού Α.Π. την 31.12.1958, καταληφθείς από το όριον ηλικίας.

Ως αξιωματικός Α.Π. υπηρέτησα σε ποικίλας αστυνομικάς υπηρεσίας, ιδίως επιτελικές

Επί σειράν 9 περίπου ετών με μικράν διακοπήν, το 1952 ως γενικός επόπτης Αγορανομίας παρά τω υπουργείω Αγορανομίας (Εμπορίου) και τα τρία τελευταία έτη 1956 - 1957 - 1958 ως γενικός διευθυντής Αστυνομίας Πόλεων παρά των υπουργείω Δημοσίας Τάξεως.

Το 1952 ως μέλος μικτών ομάδων αξιωματικών χωροφυλακής και Αστυνομίας Πόλεων μετέβην εις Αγγλίαν, ένθα επί τρίμηνον περίπου εμελετήσαμεν την οργάνωσιν και λειτουργίαν των εκείθε Αστυνομικών υπηρεσιών από του Νότου μέχρι του Βορρά και τας πόλεις Λονδίνον, Κόβαντρι, Μπέρμινχαμ, Μπρίστολ,...

Εδιμβούργο, Γλασκώβην. Ιδιαίτερα εντύπωσιν απεκόμισα από την Μητροπολιτική Αστυνομία του Λονδίνου (SCOTLAND - YARD) βάσει του συστήματος λειτουργίας της οποίας οργανώθη η Αστυνομία Πόλεων της Ελλάδος.

Το 1956 με πρόγραμμα και έξοδα της αμερικανικής κυβερνήσεως μετέβην εις τας (ΗΠΑ;) ως γενικός διευθυντής Α.Π. μετά του γενικού Γ.Δ. αείμνηστου Ρουμελιώτη, στρατηγού Χωροφυλα-

κής Σόλωνος Τσαούση, εμελετήσαμε σε γενικές γραμμές τη λειτουργία των Αστυνομικών Υπηρεσιών Ν. Υόρκης D.C., DITROIT (LICUTIAWG;) και COLO-BUS OHIO... Επιστρέψαμε μετά από περιήγηση 2 1/2 μηνών, με την πεποίθησιν ότι τα Αστυνομικά μας Σώματα έπρεπε να συγχρονισθούν, να γίνουν μηχανοκίνητα και να αποκτήσουν απαραίτητως ίδιον ανεξάρτητο δίκτυον τηλεπικοινωνιών, δυνάμενο να συνδέει τας υπηρεσίας μεταξύ των και με τα μηχανοκίνητα περιπολικά.

Κατά μήνα Σεπτέμβριον του 1956 κατηρτίζετο ο προϋπολογισμός του κράτους και δια το οικονομικόν έτος 1957. Είχα εγγράψει τον προϋπολογισμόν της Α.Π. ποσού περίπου 2 εκατομμυρίων δραχμών, δια προμήθειαν αυτοκινήτων, μοτοσυκλετών κλπ.

Το Γ.Λ.Κ. διέγραψε το κονδύλιο αυτό. Είμαι ευτυχής διότι κατά την από μέρους (...) του προϋπολογισμού εις το Γ.Λ.Κ. κατόρθωσα να πείσω τον ακόμ η υπ. τότε Οικονομικών κ. Θηβαίον να εγγραφεί κονδύλιο 1.000; (...) δια τον ανωτέρω σκοπόν.

Έγινε προμήθεια των πρώτων αυτοκινήτων, μοτοσυκλετών και ασυρμάτων τηλεφώνων. Έτσι άνοιξεν ο δρόμος. Ετέθη η βάση δια την αναδιοργάνωσιν και

εφοδιασμόν της Α.Π. δια των πολυτίμων αυτοκινήτων μέσων. Επηκολούθησε η εγγραφή μεγαλύτερων σχετικών κονδυλίων εις τους επομένους κρατικούς προϋπολογισμούς.

Και εφθάσαμεν εις την αποτελεσματικήν λειτουργίαν της υπηρεσίας αμέσου δράσεως, του περιφήμου «100» που προσέφερε και προσφέρει ως τώρα ανεκτίμητες υπηρεσίες στην ασφάλεια και τάξι της πατρίδος με την πολλαπλή του δραστηριότητα.

Αισθάνομαι πραγματικά υπερηφάνειαν διότι τα δύο ανωτέρω εκτεθέντα εκπαιδευτικά μου ταξίδια εις Αγγλίαν και ΗΠΑ είχαν ως αποτέλεσμα να τεθώσι αι βάσεις του εκσυγχρονισμού της αγαπητής μου Α.Π. την οποίαν υπηρέτησα επί 30 δυνατά έτη. Δια τας προς την πατρίδα και Αστυνομία προσφερθείσας υπηρεσίας μου ετιμήθην με σειράν μεταλλίων και παρασήμων.

Εις τα ελληνικά προστίθεται και το παράσημον του Αγίου Παύλου της Γιουγκοσλαβίας οφειλόμενον εις την τάξιν και ασφάλειαν (των αστυφών;) βασιλίσεως της Γιουγκοσλαβίας κατά την εν έτει 19... επίσκεψίν της εις Κέρκυραν, εις περίοδον καθ' ην ως Αστυνομικός Διευθυντής εις το Ζ.Γ.Α. Κερκύρας είχα την κυρίαν ευθύνην της προστασίας της ζωής των. Ευθυμούμαι και τώρα το βάρος αυτής της ευθύνης μου και την ανακούφισιν ην ησθάνθην όταν ο Α.Π. εγκατέλειψε την περιοχή της ευθύνης μου, την πόλιν της Κερκύρας.

Και αναπολώ την δολοφονίαν των μετά ένα έτος περίπου εν Γαλλία υπό Κροατών εξτρεμιστών. Αν τούτο συνέβαινε εν Κερκύρα, η σταδιοδρομία μου θα είχε εκεί τερματισθεί αδόξως. Και ποιός ξέρει τι θα ύφαινε περαιτέρω η μοίρα μου.

Διετέλεσα μέλος του Δ.Σ. του Συνδέσμου Καλοσκοπιτών Παρνασσίδος «Η Αγία Τριάς» από της ιδρύσεώς του (Πυ)ρος;) επί προεδρίας του αγαπητού μου συμμαθητού στο Δημοτικό Σχολείο του χωριού μας Δημ. Βάρσου ως πρόεδρος επί σειράν ετών μέχρι τέλους του 1972, ότε ανεχώρησα δι' ΗΠΑ, ένθα ακόμη παραμένω. Κατά την προεδρίαν μου συνεχίσθηκε η προσπάθεια συγκοινωνιακών και καλοπιστικών έργων εις την αγαπητήν μας Κουκουβίσταν. Και έγινε η ανέγερσις της προτομής του ήρωος του '21 (Κουκουβιστιανού) Παπανδριά - Μώρη, έναντι του Σχολείου και της εκκλησίας. Έτανε επίμονος ιδέα του αειμνήστου καθηγητή πανεπιστημίου Γ. Τ. Κόλλια, ο οποίος δεν είχε την ευτυχία να παραστή κατά την εορτήν των επισημών αποκαλυπτηρίων, λόγω του πρόωρου και αδοκήτου θανάτου του. Υπήρξε μέλος των σημαντικωτέρων Ρουμελιώτικων Σωματειακών Οργανώσεων ΕΑΡ (Ένωσις Απανταχού Ρουμελιωτών) Π.Κ.Ρ. (Πνευματικός Κέντρο Ρουμελιωτών) και μέλος του Δ.Σ. της ΟΡΕ (Ομοσπονδία Ρουμελιωτών Ελλάδος), οργανώσεις προς τας οποίας προσπάθησε και έφερε εις έπακρον τον σύνδεσόν μας. Ο Σύνδεσμός μας ήτανε και είναι ένας από τους πλέον ζωντανούς και επιτυχημένους των αντιστοίχων χωριών και πόλεων της Ρούμελης. Από τον διαδεχθέντα με και άξιον πρόεδρον κ. Πάκην Γιαννόπουλον και των μελών του Δ.Σ. συνέχισε την δραστηριότητά του και πλέον των άλλων κατόρθωσε να εκδόσει τα σημαντικότερα δελτία επικοινωνιών των μελών του, όνειρο, που δεν μπόρεσε να λάβει σάρκα και οστά από την δικήν μου ηγεσία.

Κατά το 1929 - 1935 ήμουν διοικητής του Β' Α-

σττυνομικού Τμήματος και Τμήματος Ασφαλείας Κερκύρας.

Το 1935 - 1938 στο Επιτελείο Αστυν. Διευθύνσεως Αστυνομίας Πόλεων ως προϊστάμενος του εμπιστευτικού τμήματος 1938 - 1940 υπ. της Σχολής της Αστυν. 1940 - 1941 υπαξ. Αρχηφυλάκων της Α.Π.

Διευθυντής του 9 Αστυν. Τμήματος Αθηνών κατά την κατάληψιν της Ελλάδος μας υπό των Γερμανικών στρατευμάτων το 1941. 1941 - 1943 Διευθυντής του ΙΑ Αστυνομικού Τμήματος Αθηνών κατά την επάρατον κατοχήν (1941 - 1944) της πατρίδας μας υπό απαισιών στρατευμάτων του Άξονος, Γερμανίας - Ιταλίας. Κατά την περίοδον αυτήν Αστυνομία και Δήμος Καλλιθέας είχαμε μεταβληθεί σε νεκροθάφτες κατοίκων της περιοχής μας, που πεθαίνανε από την πείνα. Ήρθε μέρα που θάψαμε επάνω από 50 νεκρούς. Ενθυμούμαι με φρίκη ότι μερικοί από τους επιζώντας, μέλη των νεκρών, δεν εδήλωναν τον θάνατον στην Αστυνομία για να μην χάσουν το δελτίο τροφίμων και πετάγανε τα πτώματα στους δρόμους, μακριά από τα σπίτια τους ή μέσα στη μάντρα του νεκροταφείου για να μην αναγνωρίζονται. Είδα με τα μάτια μου ανθρώπους να πέφτουνε νεκροί στο δρόμο από αδιταμίνωσι.

Από τη θέση μου αυτή αντίκρισα δύο σπαρακτικά γεγονότα κατά το 1941. Εκκαθάρισι της περιοχής Νέου Κόσμου από δύο μπλόκους Γερμανικών στρατευμάτων κατοχής. Ο πρώτος έγινε στην περιοχή Νέου Κόσμου. Σκοτώνανε οι απαίσιτοι αυτοί τύραννοι και κακούργοι χωρίς διαδικασία για 4-5 ώρες 150 περίπου άνδρες πάσης ηλικίας, γιατί κάνανε, λέει, εκκαθάρισι της περιοχής από κομμουνιστικά στοιχεία.

Ο δεύτερος στην Καλλιθέα. Μαζέψανε όλους τους άνδρες ασχέτως ηλικίας, επαγγέλματος κλπ. σε ένα μεγάλο οικόπεδο που ήτανε άχτιστο στη διασταύρωσι της Λεωφόρου Συγγρού και Δαδάκη. Ύστερα από υπόδειξι νεαρών Ελλήνων μασκοφόρων υπό την απειλήν θανάτου των, σκοτώσανε πίσω από έναν τοίχο, λίθινο μανδρότοίχο, 27 νεαρούς Έλληνες χωρίς διαδικασία και χωρίς καμιά απόδειξι ενοχής των.

Αυτή είναι η θλιβερότερη μέρα της ζωής μου. Εκεί αντίκρυ καθισμένοι στο γόνατο ή οκλαδόν Έλληνες 15-80 και πάρα πάνω, από τον άσημο αχθοφόρο μέχρι τον ανώτατο δικαστικό, πολιτικό, στρατιωτικό, συνταξιούχο, έμπορο, διομήχανο, επιχειρηματία κλπ.

Τρέμοντας από την απειλήν του βλοσυρού αιμοχαρή Γερμανού, γιατί δεν ήξερε κανένας τι τον περιμένει, ποια θα είναι η τύχη του, βρέθηκα εκεί ύστερα από παράκλησι γνωστών, συζύγων, θυγατέρων, γειτόνων Καλλιθέας, οι οποίοι ήρθανε στο σπίτι μου και με παρέκάλεσαν να πάω στο μπλόκο και να εγγυηθώ στους Γερμανούς ότι τα προσφιλή των πρόσωπα ήτανε ήσυχοι και φιλότιμοι κτλ. γιατί με τέτοια δήλωσι αξιωματικούς τους άφηναν ελεύθερους.

1944' Ήμουν διευθυντής της Σχολής Υπ(κ)ών (αρχίζω) Α.Π. με τον πρωτοφανή αριθμό 320 μαθητών υποψηφίων αρχ(κ)ων. Εκεί με εύρε η χαρμόσυνη ημέρα της απελευθέρωσης των Αθηνών από τα Γερμανικά στρατεύματα κατοχής.

1945 - 1952. Γενικός επόπτης αγορανομίας παρά τω υπουργείω Αγορανομίας - Εμπορίου. 1953 - 1955: Η γενόμενη το 1953 αναπροσαρμογή της Τιμής της δραχμής έναντι του δολλαρίου (από 15 δρχ. εις 30)

συνεσώρρευσε αφόρητον πλήθος εργασίας εκ των εργασιών μου. Επί ένα σχεδόν έτος εν συνεργασία με τον αρμόδιο Δ)ντή της Αγορανομίας του υπουργείου (Αγορανομίας) φίλτατου κ. Νίκου Δούλη; είναι από τους πιο φωτισμένους Διευθυντές του υπουργείου, μπορέσαμε να φθάσουμε βαθμυδόν στις νέες τιμές των αγαθών και να επιτύχη η αξιοσημείωτη εκείνη μεταβολή, ώστε η ισοτιμία δραχμής - δολλαρίου να διατηρηθή επί 22 συναπτά έτη, ήτοι μέχρι του τέλους του 1975, οπότε πρωτοβουλία των ήδη υπουργών Συντονισμού κ. Παπαληγούρα, η δραχμή αποδεσμεύθηκε από το δολλάριο.

Το 1953 οργανώθη ομοίως η επιδότησις του πιτυρούχου άρτου από τον λευκόν, για να προστατευθή η σταθερότητα του τιμαρίθμου. Και στον υποφαινόμενον ανετέθη το βαρύτατον έργον παρακολουθήσεως. Έλεγχος όλων των αλευρομύλων Αττικής δια την επιτυχίαν του οποίου εχρησιμοποιήθησαν όργανα της Α.Π. και υπάλληλοι της Α. Αγορανομίας. Η προσπάθεια επέτυχε και το σύστημα διεσταυρώθη επί χρονικό διάστημα μεγαλύτερο της δεκαετίας.

Ιανουάριος 1956 - 31.12.58. Γεν. Διευθυντής Α.Π. παρά τω υπουργείω Δημοσίας Τάξεως, ότε απεστρατεύθην με το βαθμό του Α.Α.Π. καταληφθείς από το όριον ηλικίας.

Δεν μπορώ να τελειώσω αν δεν αναφερθώ και δι' ολίγων και στην οικογενειακή μου ζωή. Παντρεύτηκα τον Νοέμβριο του 1938 εις ηλικίαν 38 χρόνων την πολυαγαπημένην μου σύζυγον, Ελένην, κόρην του αείμνηστου και σεβαστού μου πεθερού Γ. Κατσαρέλη εκ Καρουτών Δωρίδος και της Καλλιόπης, το γένος Ιωάννου Τσασσαρώνη εκ Σερνικακίου Αμφίσσης. Απεκτήσαμε δύο τέκνα: τον Ευθύμιον έγγαμον ήδη και πατέρα ενός άρρενος τέκνου, του Δημητρίου Ευθ. Κόλλια (JOUNIOR) διαμένοντα εις Καλλιθέαν επί της οδού Δημοσθένους 28 και την Καλλιόπην σύζυγον του Ηλία Κ. Κατσανιώτη (Κάρρα) μονίμως εγκατεστημένου εις BELLEUNE WASIGTON, μητέρα ενός άρρενος τέκνου του Ανδρέα και ενός θήλεως Ελένη, θαυμασιών τέκνων και τα οποία με κρατούν τόσο πολύ χρονικό διάστημα μακριά της αγαπητής μου Πατρίδος.

Η γυναίκα μου στάθηκε ακλόνητη στο πλευρό μου και με εβοήθησε με όλην της την δύναμι της ψυχής της κατά την αντιμετώπισιν δυσκολοτάτων περιστάσεων. Εις την σύνεσιν και εργατικότητα και εγκαρτέρισι και αποφασιστικότητά της οφείλεται η ευτυχία της οικογενειακής μου ζωής. Τέτοιες γυναίκες είναι άξιες ευγνωμοσύνης και βαθυτάτου σεβασμού.

Είχε γράψει κατά περιόδους το βιογραφικό του σημείωμα σε διάφορα χαρτιά μικρά και μεγάλα ανάλογα με την εκάστοτε διάθεσί του, για να τα συγκεντρώσει κάποτε σε κατάλληλο χαρτί για δημοσίευμα. Λόγω του δυσκόλου γραφικού του χαρακτήρος, δυσκολεύτηκα να τα συναρμολογήσω και καθαρογράψω, για να τα δώσω προς δημοσίευσιν όπως ο ίδιος επιθυμούσε, αφού δεν έζησε να τα τακτοποιήσει όπως ήθελε.

ΕΛΕΝΗ χήρα ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΟΛΛΙΑ

ΣΗΜ. ΣΥΝΤ.: Τηρήθηκε η σύνταξη και ορθογραφία του κειμένου, όπως ήταν στο χειρόγραφο.

Δημοσιεύεται στη μνήμη του Δ.Κ. για τα 2 χρόνια απ' το θάνατό του.

ΣΤΙΣ ΜΕΡΕΣ ΠΟΥ ΠΕΡΑΣΑΝ

Αρραβώνες:

Έδωσαν αμοιβαία υπόσχεση γάμου η ΔΗΜΗΤΡΑ ΑΘ. ΑΛΕΞΙΟΥ, φοιτήτρια Ανωτ. Εμπ. Σχολής Αθηνών και ο ΠΕΤΡΟΣ ΓΡΗΓΟΡΑΚΟΣ, Λογιστής. Τους ευχόμαστε και στο γάμο τους.

Γάμοι:

— Στις 21.9.85 παντρεύτηκαν η ΜΑΙΡΗ Α. ΜΑΤΖΙΟΥ και ο ΚΩΣΤΑΣ Δ. ΚΟΥΚΟΥΝΑΣ.

— Στις 23.9.85 παντρεύτηκαν ο ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΚΟΛΛΙΑΣ και η ΣΟΦΙΑ ΒΑΡΦΗ.

— Στις 21.9.85 παντρεύτηκαν ο ΗΛΙΑΣ Κ. ΧΑΜΗΛΟΣ και η ΣΙΜΟΝΗ ΚΟΝΤΟΔΟΝΤΗ.

— Παντρεύτηκαν στην Αμερική ο ΤΑΣΟΣ Γ. ΧΑΣΙΑΚΟΣ και η ΜΑΙΡΗ ΤΟΛΟΥ, Ελληνίδα την καταγωγή.

— Στις 19.10.85 παντρεύτηκαν η Φωτούλα Γ. Αντωνίου - Βλάχου με τον Πλάτωνα Ευγενίδη, στη Μητρόπολη της Αθήνας.

Το Δ.Σ. τους εύχεται να ζήσουν ευτυχισμένοι.

Θάνατοι:

— Πέθανε στις 24.6.85 σε ηλικία 19 χρόνων ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΑΛ. ΣΙΜΟΣ και κηδεύτηκε στο χωριό, μέσα σε γενικό πένθος.

— Πέθανε στις 12.7.85 ο ΧΡ. Γ. ΚΟΛΛΙΑΣ, σε ηλικία 66 χρόνων και κηδεύτηκε στο χωριό.

— Πέθανε στις 29.7.85 ο ΔΗΜ. ΔΑΜΠΡΟΥ ΑΧΛΑΔΑΣ, σε ηλικία 66 χρόνων και κηδεύτηκε στο Νεκροταφείο Νεάπολης του Πειραιά.

— Πέθανε στις αρχές Αυγούστου η ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΕΥΘ. ΑΛΕΞΙΟΥ και κηδεύτηκε στο χωριό.

— Πέθανε στις 23.7.85 η ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΕΥΘ. ΑΧΛΑΔΑ, 65 χρόνων, και κηδεύτηκε στο Νεκροταφείο Νεάπολης του Πειραιά.

— Πέθανε στις 29.9.85 ο ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ ΔΗΜ. ΔΑΝΙΗΛ (Σιαμέτης) σε ηλικία 67 χρόνων και κηδεύτηκε στον Άγιο Βασίλειο Περιστερίου.

Το Δ.Σ. του Συνδέσμου μας συλλυπείται θερμά τους οικείους τους.

Στη μνήμη του μικρού ΑΓΓΕΛΟΥ ΑΛ. ΣΙΜΟΥ

Ο ποιητής απ' τον θάνατο ενός μικρού παλληκαριού εμπνεύστηκε τους παρακάτω στίχους:

«Την αυγή με τη δροσούλα εξεφύτρωσε ένα ρόδο, την αυγή με τη δροσούλα εμαράθηκε το ρόδο.

Για μιαν άνοιξη μονάχα στα περίφημα κλαριά του ετραγούδησε τ' αηδόνι, έκαμε και τη φωλιά του...

Σαν η άνοιξη γυρίσει και τ' αηδόνι σα γυρίσει τη φωλιά του που θα στήσει;...

Όταν έδγαινε η σελήνη, όταν έδγαιναν τ' αστέρια με αγάπη το εθωρούσαν, του απλώνανε τα χέρια

Σαν να ήθελαν εκεί επάνω να το πάρουν το καημένο, έλεγαν πως είν' αδέρφη, έλεγαν πως πλανημένο

τ' ουρανού το μονοπάτι τ' ορφανό θα είχε χάσει.

Ωχ αστέρια! ωχ αστέρια! γρήγορα που θα σας φθάσει.

Κάποιοι που άκουσαν τ' αηδόνι στο κλαρί του να λαλεί είπαν δεν είναι τραγούδι, μοιρολόγι είν' εκεί...

Την αυγή με τη δροσούλα εξεφύτρωσε ένα ρόδο, Την αυγή με τη δροσούλα εμαράθηκε το ρόδο.

Μην επέρασε εκείθεν ο βοριάς ο παγωμένος και σαν είδε τέτοιο ρόδο ο σκληρός ερωτευμένος

άρπαξε τη μυρωδιά του

και την πήρε στα φτερά του;

Τόσον είναι μαραμένο και τα φύλλα του έχει αχνά, οπού λες ότι για χρόνους της αυγούλας η δροσιά

δεν το εδρόσισε το μαύρο. Τόσον είναι πικραμένο, όπου λες ότι επάνω σε κορμί σαδανωμένο

κάποιο χέρι το είχε στήσει

νεκρικά να το στολίζει.

Την αυγή με τη δροσούλα εξεφύτρωσε ένα ρόδο,

την αυγή με τη δροσούλα εμαράθηκε το ρόδο...

Δεν το ξεύρω!... κάποιος είπε ότι εχθές το δράδυ - δράδυ είδε κάποιον να φεύγει σαν καπνός με τον αγέρα.

Τ' αλόγο του ήτο μαύρο σαν της νύχτας το σκοτάδι

κ' ελαφρό σαν τον αιθέρα,

εις το χέρι του εδαστούσε, αχαμνό ξεγυμνωμένο,

ένα ρόδο μαραμένο.

Όταν έφευγε ακλουθώντας, του πελάου την άκρη - άκρη αχ, δεν έχυν' ένα δάκρυ,

Μόνον έλεγε στο κύμα, που τον βλέπει και τραβιέται

«Κύματά μου, ειπέτε, ειπέτε,

δεν είν' όμορφο το ρόδο;» Μόνον λέει στο χορτάρι,

που υποκάτω απ' το ποδάρι

του αλόγου του πεθαίνει «Δεν είμαι άξιος κι εγώ

τέτοιο ρόδο να φορώ;»

Τέτοια ρόδα και του Χάρου κάνουν όμορφα τα στήθια.

Είναι αλήθεια, είν' αλήθεια!»

Στους πονεμένους γονείς του, το μικρό αδελφάκι του και στους παπούδες του εύχομαι ο Κύριος να τους παρηγορεί. Ας είναι αιωνία σου η μνήμη μικρέ ΑΓΓΕΛΕ

κι ελαφρό το χώμα της Κουκουβίστας που σε σκέπασε.

ΓΙΑΝ. ΧΑΜ.

ΜΑΡΙΑ Ν. ΚΩΣΤΟΥΡΟΥ

Στις 30 Ιουλίου πέθανε και κηδεύτηκε στην Αθήνα, σε ηλικία 97 χρόνων, η ΜΑΡΙΑ Ν. ΚΩΣΤΟΥΡΟΥ, μη-

τέρα του Συμβούλου και Ταμία του Συνδέσμου Γιάννη Κωστούρου.

Η Μαρία Κωστούρου έζησε τα περισσότερα χρόνια της ζωής της στην Κουκουβίστα, όπου πάλαψε σκληρά όπως όλες οι γυναίκες της εποχής της.

Τα τελευταία της χρόνια έμενε στην Αθήνα κοντά στα παιδιά της και αξιώθηκε να

δει εγγόνια και διεσέγγονα. Ήταν από τις μεγαλύτερες γυναίκες του χωριού μας.

Ο Ύψιστος να αναπαύσει την ψυχή της και η μνήμη της ας είναι αιωνία.

Στις 7.9.85 έγινε 40νθήμερο μνημόσυνο και τα παιδιά της πρόσφεραν στο Σύνδεσμο 10.000 δραχμές.

Ένας συναγωνιστής έφυγε... ΜΗΤΣΟΣ ΑΧΛΑΔΑΣ

Σε ηλικία 66 χρόνων μας έφυγε ένας από τους γνήσιους αντιστασιακούς. Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ Λ. ΑΧΛΑΔΑΣ. Ο Μήτσος, όπως τον θυμούμαστε οι συνομήλικοί του, υπήρξε απ' τους πρώτους που έτρεξε στο σάλπισμα για ένοπλο αγώνα κατά των κατακτητών Γερμανοϊταλών.

Έλαβε μέρος σε πολλές μάχες από το 1942 μέχρι την απελευθέρωση. Ο Μήτσος ήταν ο τυχερός που, σαν εμποροφυλακή του αντάρτικου τμήματος του ΚΑΛΛΙΑ, γλίτωσε από την ενέδρα των φασιστών Γερμανών στην Αγία Τριάδα στις 4 του Γενάρη 1944, όπου έπεσαν όλοι του οι σύντροφοι. Ο Μήτσος ήταν πράος και ήρεμος, γενναίος και τολμηρός. Παλικάρι ψυχραιμο και αποφασιστικό. Παρά τη σωματική του αναπηρία από ατύχημα, έδειξε απaráμιλλο θάρρος και ψυχραιμία, μα και πρωτοβουλία σ' όλες τις μάχες που πήρε μέρος. Μετά την απελευθέρωση είχε κι αυτός την ίδια τύχη που είχαν όλοι οι αγωνιστές. Ταλαιπωρήθηκε και διώχτηκε. Μα υπόμενε. Δημιούργησε οικογένεια. Μα, οι κακουχίες από την κατοχή είχαν δλάφει σοβαρά την υγεία του και ο αγαπητός Μήτσος πέθανε στις 29 του Ιουλίου 1985 και θάφτηκε στον Πειραιά. Ας είναι ελαφρό το χώμα της Αττικής γης που σε σκέπασε, αλησμόνητε συναγωνιστή. Ας είναι αιωνία η μνήμη σου.

Αυτά τα λίγα λόγια σα φόρο τιμής στον ΑΓΩΝΙΣΤΗ ΑΝΤΑΡΤΗ του ΕΛΑΣ, ΜΗΤΣΟ ΑΧΛΑΔΑ.
ΓΙΑΝ. ΧΑΜ.

Ο νιός που έφυγε ΑΓΓΕΛΟΣ ΑΛΕΞ. ΣΙΜΟΣ

Γεννήθηκε στην Αθήνα στις 4.10.1966 και πέθανε στις 24.6.1985. Από μικρός είχε την περιέργεια για το κάθε τι, ρωτούσε και ξαναρωτούσε να μάθει πως

γίνεατι το ένα και πως γίνεται το άλλο. Μελετούσε διάφορα περιοδικά και διβλία. Το 1982 τέλειωσε τα αγγλικά του και το 1984 το Λύκειο. Ετοιμαζόταν για το πανεπιστήμιο, ήθελε να γίνει φιλόλογος - ιστορικός, αλλά ξαφνικά παρουσιάστηκε η ανίατη αρρώστια. Πάλαιψε 18 ολόκληρους μήνες, πήγε

τέσσερες (4) φορές στο εξωτερικό με τους γονείς του, αλλά δυστυχώς η μοίρα του του έκοψε τη ζωή του στα 19 του χρόνια:

«Εδώ όπου ευφραίνονται των λαγκαδιών οι δρύσες κι ανοίγουν δρύσες των ματιών, οι θρήνοι σβήνουν άφωνοι στο χώμα σκεπασμένοι και οι μνήμες κλαίν' απάρθενες στην γη τα ξερολίθια. Φρίκη και πόνο και χαρές και τρόμοι κι αγωνίες ελπίδες κι αναμέτρησες σε μαραθώνιους δρόμους και σε συντρίμια καρδιών τόλμες σταματημένες,

σε δλέφων καταπαχτές κυλίσανε και πάνε.

στις καταδόθρες της φθοράς, τα έλατα στέκουν

σαν νεκροθάφτες που μηγάν τους τάφους των αιώνων με πένθιμες σιγολαλιές των γκιώνηδων και γρύλλων σ' ώρες δουδές, νυχτερινές, σδησμένες θρυαλίδες

των καντηλιών π' ανάψανε και σβήστηκαν στους τάφους.

Όλη η γη ένα θλιδίο κλεισμένο κοιμητήρι, σαν κατακάθι τ' ουρανού σε νεκρούς ανέμους κι αιθέριες ηλιοθάλασσες.

Μάνα και θάφτρα της ζωής κι αντρείκελο του χάους αιώνια δράμα στην ζωής τους ματωμένους στίβους, με ματαιόπονες υφές και με σκοπούς κρυμένους.

Στα κοιμητήρια της φθοράς δεν σταματάει ο κόσμος

σ' αυτή τη γη που κρατημό δεν είχε ούτε θάδρει

ποτέ, με άγια λείψανα κυλώντας μέσ' στο χρόνο

Και οι σταλαχτίτες σήμαντρα - κλειψύδρες των αιώνων».

Ας είναι ελαφρό το χώμα που σε σκεπάζει. Άγγελέ μου, οι σκέψεις μου θα είναι πάντα κοντά σου.

Ο πατέρας σου
ΑΛΕΚΟΣ ΣΙΜΟΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ Γ. ΚΟΛΛΙΑΣ (1919 - 1985)

Αγαπημένε μας Χρήστο,

Ξαφνικά κι αναπάντεχα μας έφυγες από τον μάταιο, όσο και πρόσκαιρο, τούτο κόσμο, σκορπίζοντας τον πόνο και την θλίψη στον κύκλο της οικογενείας σου καθώς και σ' όλους εκείνους που αγάπησαν και εξετίμησαν τον ακέραιο και αδαμάντινο χαρακτήρα σου. Στα προσφιλή σου πρόσωπα, στους φίλους και συγχωριανούς σου, ο απρόσμενος χαμός σου άφησε δυσαναπλήρωτο κενό.

Ήσουν άνθρωπος αισιόδοξος, ευγενικός, κοσμικός και οξύ-νους, πάντα ευδιάθετος, με απέραντα φιλόξενα αισθήματα. Το πρόσωπό σου μας ενέπνεε σεβασμό και εμπιστοσύνη.

Ο ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΟΛΛΙΑΣ δεν υπάρχει πλέον στη ζωή. Μας έφυγε τόσο διαστικά, τόσο σύντομα για το αιώνιο, δί-χως επιστροφή ταξίδι. Έδυσ

σε ένα πρωινό σαν το λαμπερό άστρο της Αυγής.

Με θλιμμένη καρδιά φέρνω στο νού μου το πέρασμά σου από τη ζωή. Αντίκρυσες το φως του ήλιου πριν από 66 χρόνια στην όμορφη γενέτειρά σου, την Καλοσκοπή. Μικρό παιδί ξενιτεύθηκες, προτού ακόμα τελειώσεις το Δημοτικό. Στην εφηδική σου ηλικία κατατάχτηες στις τάξεις της χωροφυλακής. Με τις ικανότητές σου προήχθεις σε υπαξιωματικό.

Κατά τη διάρκεια της θητείας σου εκτελούσες τα καθήκοντά σου, ως οργάνου τάξεως, με θρησκευτική ευλάβεια στην πιο νευραλγική θέση, στα «κρατητήρια». Αυτό το πόστο σου εμπιστεύθηκε η «Πολιτεία» κατά την θυελλώδη εκείνη εποχή του εμφυλίου πολέμου. Ως άνθρωπος δίκαιος αμερόληπτος και αντικειμενικός στάθηκες μακριά από τις πολιτικές αντιθέσεις και τα κομματικά πάθη, προσφέροντας πολύτιμες υπηρεσίες στον διχασμένο, τότε, αλληλοσπαρασσόμενο λαό μας. Άφησε εποχή η παρουσία σου, ως προϊσταμένου, στο

Τμήμα Μεταγωγών Αθηνών.

Η κατανόηση που επέδειξες, η σύμπνοια και η δοήθεια προς έγκλειστους κατατρεγμένους συνανθρώπους σου φανέρωναν την ψυχική σου ανωτερότητα και το μεγαλείο του θαυμάσιου χαρακτήρα σου.

Στην συνέχεια αποκατέστησες τις δυο αδελφές σου. Προστατεύοντας μέχρι τέλους και την χήρα μητέρα σου. Κατόπιν παντρεύτηκες την συγχωριανή σου Κωνσταντίνα, κοπέλα ισάξιά σου, δραστήρια και εγάρετη, με την οποία αποτελέσατε αρμονικό και ταιριαστό ζευγάρι. Διαπνεόμενοι από αμοιβαίο σεβασμό, αγάπη και εκτίμηση δημιουργήσατε άριστη οικογένεια. Πιασμένοι χέρι - χέρι αντιμετωπίσατε με θάρρος και καρτερικότητα τις συμπληγάδες και τις αντιξοότητες της ζωής. Διαπαιδαγωγήσατε τα δύο παιδιά σας κατά υποδειγματικό και ζηλευτό τρόπο. Μεταλαμπαδεύοντας σ' αυτά, σαν στοργικός πατέρας και άριστος οικογενειάρχης, το ήθος και τα σπάνια χαρίσματά σου. Παίρνοντας την σύνταξή σου ύστερα από 60 περίπου χρόνια επίπονης εργασίας στην ξενιτιά, επέστρεψες στο αγαπημένο σου χωριό και επιδόθηκες, με θέρμη και ζήλο, στην ανέγερση του πατρικού σου σπιτιού και την καλλιέργεια

του κήπου σου.

Στην γενέτειρά σου δρήκες την ηρεμία και την γαλήνη, που τόσα χρόνια αποζητούσες. «'Αλλαι αι βουλαί των ανθρώπων και άλλα κύριος κελεύει». Έξαφνα κόπηκε το νήμα της ζωής σου, προτού προλάβεις να χαρείς και να απολαύσεις τους κόπους και τους μόχθους του χιλιοδασανισμένου βίου σου. Έτσι οι πόθοι σου και τα όνειρά σου, Αείμνηστε Χρήστο, έμειναν ανεκπλήρωτα.

Η θαρπενθούσα γυναίκα σου, τα παιδιά σου, τα εγγονάκια σου, τ' αδελφία σου, καθώς συγγενείς και φίλοι βαθιά συγκινημένοι, μέσπαράζουσα καρδιά, με οδυρμούς και θρήνους, συνόδεψαν το σεπτό σκήνωμά σου ως την τελευταία κατοικία σου.

Η εικόνα σου, Αξιγάπητε και Αλησμόνητε Χρήστο, θα παραμείνει στα κατάβαθμά μας ξάστερη και αναλλοίωτη εφ' όρου ζωής. Ο ύψιστος ας αναπαύσει πλησίον του την πλημμυρισμένη από αγάπη, καλосύνη και ανθρωπιά ψυχή σου.

Ας είναι ελαφρό το χόμα του αγαπημένου σου χωριού, που σε σκεπάζει. Αιωνία η μνήμη σου.

ΦΑΝΗΣ ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

ΟΣΟΙ ΘΥΜΟΥΝΤΑΙ ΤΟ ΣΥΝΔΕΣΜΟ

Στη μνήμη συγγενών τους

	Δρχ.		
— Γ. Σ. Σταματούκος, στη μνήμη του πεθερού του Χρ. Κόλλια	1.000	— γαμπρού του Χρ. Κόλλια	1.000
— Οικογ. Κ. Κωτσάκη, στη μνήμη του Άγγελου Σίμου	1.000	— Ελένη Ν. Πασαλή, στη μνήμη του συζύγου της Νίκου	1.500
— Γιούλα Α. Πριοβόλου (Λαμία), στη μνήμη του Γιάννη Γ. Κωστούρου	3.000	— Γιάννης Ν. Κωστούρος	
— Π. Π. Παπανικολάου, στη μνήμη Χρ. Κόλλια και για την εφημερίδα	1.000	— Χαράλαμπος Ν. Κωστούρος	
— Α. Δ. Μπουκουβάλας, στη μνήμη Κώστα Κεραμίδα	1.000	— Βούλα Α. Τσαμτζή	10.000
— Κ. Ν. Γεωργίου, στη μνήμη Άγγελου Σίμου	2.000	— στη μνήμη της μητέρας τους Μαρίας	
— Η. Π. Μεμένιος, στη μνήμη γονέων του	1.000	— Γεωρ. Δ. Θεοχάρης στη μνήμη του εγγονού του ΑΓΓΕΛΟΥ Α. ΣΙΜΟΥ	1.000
— Ιω. Δ. Μπουκουβάλας, στη μνήμη Κώστα Κεραμίδα	1.000	— Βάγια Γκιουλμπαξιώτη και Κική Κόκκινου στη μνήμη του πατέρα τους ΕΥΘ. ΕΥΓ. ΤΣΙΓΑ	2.000
— Ντίνα Ι. Κωστούρου, στη μνήμη του συζύγου της	5.000	— Ηλίας Ευθ. Κατσανιώτης στη μνήμη των γονέων του και του αδελφού του ΚΩΣΤΑ, που εκτελέστηκε σε στρατόπεδο ομήρων της Γερμανίας	5.000
— στη μνήμη της θείας της Μαρίας Ν. Κωστούρου	1.000		
— στη μνήμη της θείας της Κονδύλως Ιωάννου	1.000		
— Γιούλα Α. Πριοβόλου, στη μνήμη Γιάννη Γ. Κωστούρου	500		
— Ευ. Γ. Κωστούρος, στη μνήμη της θείας του Μαρίας Ν. Κωστούρου	1.000		
— στη μνήμη της θείας του Κονδύλως Ιωάννου	1.000		
— Αλέκος Α. Σίμος, στη μνήμη του γιού του Άγγελου	3.000		
— Αλεξάνδρα Γ. Δεστούνη, στη μνήμη του πεθερού της Χαρ. Δεστούνη	2.500		
— Βάγια Α. Αλεξίου, στη μνήμη του αδελφού της Τάκη Βλάχου και του συμπεθερού της Χαρ. Δεστούνη	2.000		
— Γ. Ι. Λευκαδίτης, στη μνήμη του γαμπρού του Χρ. Κόλλια	1.000		
— Φάνης Ι. Λευκαδίτης, στη μνήμη του			

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

	Δρχ.
— Π. Δ. Κυρίτσης (Καλοσκοπή)	500
— Β. Α. Κάλλης (Αθήνα)	1.000
— Α. Δ. Βλάχος (Γραβιά)	500
— Ευ. Γ. Μπουκουβάλας (Αθήνα)	2.000
— Δ. Π. Κυριαζής (Καναδάς)	4.000
— Λ. Χ. Κωστούρος (Πειραιάς)	1.000
— Α. Δ. Μπουκουβάλας (Αθήνα)	500
— Ε. Φύκα (Θεσσαλονίκη)	500
— Ν. Ι. Κολλύρης (Αθήνα)	1.500
— Κ. Ι. Χαμηλός (Καστέλλια)	1.000
— Δ. Γ. Χαμηλός (Λαμία)	2.000
— Κ. Ε. Τσίγας (Καλοσκοπή)	500
— Κ. Ε. Δανιήλ (Καλοσκοπή)	1.000
— Χρ. Ρούλιας (Οινοχώρι)	500
— Γ. Η. Τομαράς (Λαμία)	300
— Ευθ. Ν. Πασαλής (Λαμία)	1.000
— Γ. Ι. Ραπτόπουλος (ΗΠΑ, 100 δολλ.)	13.000
— Γ. Κιτσόπουλος (Ελευσίνα)	1.000
— Γ. Γεωργίου (Αθήνα)	500
— Δ. και Π. Χριστίδη (ΗΠΑ, 20 δολλ.)	2.600

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΗ ΤΩΝ ΑΝΑΓΚΩΝ ΣΑΣ

ΑΣΦΑΛΕΙΕΣ — Κ. ΜΟΥΣΤΑΚΑΣ, Ασφαλ. Σύμβουλος της «Ευρωπαϊκής Πίστης», Φιλελλήνων 24, Χαλάνδρι, (τηλ. Γρ. 68.29.601, Οικ. 77.09.054).

BIBLIA — Στο Βιβλιοπωλείο «ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ» του Β. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, Σίνα 30, τηλ. 36.31.313.

ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ εσωτερικού χώρου, ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΚΥΡΙΤΣΗ, Λ. Μεσογείων 388, τηλ. 65.95.472.

ΕΚΤΥΠΩΣΕΙΣ καλλιτεχνικές, ΦΙΛ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ, Γερανίου 9, τηλ. 52.36.087.

ΕΝΔΥΜΑΤΑ - ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ παιδικά — «ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ», Ιωαννίνων 87, Κολωνός, τηλ. 51.39.180 - 51.36.642.

ΕΠΙΣΚΕΥΗ ΗΛΕΚΤΡ. ΣΥΣΚΕΥΩΝ — ΝΙΚ. Δ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ, Ιωαννίνων 32, Κολωνός, τηλ. 51.31.175 - 51.33.706.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ — ΧΡ. Γ. ΔΑΝΙΗΛ, Δουκάδων 7, Νέα Ιόσια, τηλ. 57.33.336.

ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ - ΓΙΑΝΝΗΣ Χ. ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ, Τασοπούλου 7, Αγία Παρασκευή, Τηλ. 65.93.477 - 63.90.640.

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ - ΜΑΣΑΖ - ΚΑΘΑΡ. ΠΡΟΣΩΠΟΥ — ΜΑΙΡΗ ΤΟΜΑΡΑ, Μιχ. Βόδα 202 και Ρόδου, τηλ. 86.24.526 - 27.71.846.

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ — ΑΔ. ΦΛΩΡΑΚΗ, Νίκης 18.

ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ - ΩΡΟΛΟΓΙΑ — ΣΠΥΡΟΣ ΜΗΛΙΩΝΗΣ, Λευκωσίας 9 (Πλ. Αμερικής), τηλ. 86.53.418).

ΛΟΓΙΣΤΙΚΑ - ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΑ — ΕΥΘΥΜΙΑ Γ. ΧΑΣΙΑΚΟΥ, Λογίστρια, Δημοκρατίας 6, Ζωγράφου. Αναλαμβάνει τήρηση λογιστικών βιβλίων Α, Β, Γ, Δ κατηγορίας. Τηλ. 77.08.098.

ΜΕΤΑΦΟΡΕΣ από και προς Καλοσκοπή — ΑΡ. ΚΥΡΙΑΖΗΣ, Ιωαννίνων 129, Κολωνός, τηλ. 51.22.987 (Καλοσκοπή 91.543).

ΜΩΣΑΪΚΑ - ΔΑΠΕΔΑ - ΜΟΝΩΣΕΙΣ ΚΛΠ. — ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ ΑΝΔΡ., Δαγκλή 6, Πεύκη, τηλ. 80.62.510.

ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ — ΑΠΟΣΤ. Ι. ΧΑΜΗΛΟΣ, Φιλελαδελφείας 7, Σταθμός Λαρίσης, τηλ. 82.26.251, 51.25.466.

ΟΠΤΙΚΑ — Σ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ, Ακαδημίας 100 (Πλ. Κάνιγγος).

ΠΛΑΚΙΔΙΩΝ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΕΙΣ — ΧΑΤΖΗΧΡΙΣΤΟΦΑΣ ΑΘΑΝ., Ερ. Σταυρού 6, τηλ. 69.17.185

ΠΛΕΚΤΑ ΕΙΔΗ, «Βιοβάμ» — ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ και ΣΙΑ, Περικλέους 45, τηλ. 32.26.841.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ — ΓΙΑΝΝΗΣ Ζ. ΡΑΠΤΟΠΟΥΛΟΣ, Ασπασίας 34, Χολαργός, τηλ. 65.31.426, 65.12.449.

ΠΟΤΟΠΟΙΪΑ «ΣΙΑΦΑΚΑ», Σαπφούς 12, Πλ. Κουμουνδούρου.

ΠΟΥΚΑΜΙΣΑ - ΠΙΤΖΑΜΕΣ — Γ. ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ, Ιωαννίνων 129, Κολωνός, τηλ. 51.22.987.

ΣΧΟΛΕΣ «ΩΜΕΓΑ» — ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΙΟΤΡΟΠΟΣ, Πλατεία Συντάγματος.

ΣΦΡΑΓΙΔΕΣ — Ν. Ε. ΤΟΥΜΠΑΣ, Βερανζέρου 14, τηλ. 52.39.450.

TABERNA — ΚΟΥΦΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Ποταμιάνου 2, Ιλίσια (πίσω από Ξενοδ. «Χόλυ Ντέυ»), τηλ. 77.87.201.

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ — ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΣΟΚΑΣ, Στουρνάρα 47, τηλ. 36.39.475 - 36.39.478.

ΥΑΛΙΚΑ — α) Κατάστημα ΜΙΧ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Λέκκα 20 (Σύνταγμα), τηλ. 32.27.872. β) Κατάστημα ΣΤΡ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ, Συρράκου 20 - 22, Κολωνός.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ - ΨΙΛΙΚΑ — ΚΩΣΤΟΥΡΟΣ Γ. Κυπαρίσας - Μιλήτου Πειραιάς.

ΦΩΤΙΣΤΙΚΑ ΕΙΔΗ «ΑΛΕΞΙΦΩΤΟ», Μ. Ασίας 35, Γουδί, τηλ. 77.53.831.

ΦΩΤΟΤΥΠΙΕΣ — Δ. Ε. ΤΟΥΜΠΑΣ, Σανταρόζα και Σταδίου 48 (στοά), τηλ. 32.12.090.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ — ΝΙΚ. ΑΚΤΙΔΗΣ, Φαραντάκου 30 Αμπελόκηποι, τηλ. 77.52.163, 77.70.824.

ΧΑΣΑΠΟΤΑΒΕΡΝΑ — ΒΑΣ. Π. ΧΑΜΗΛΟΣ και ΣΙΑ, Ανδριανουπόλεως 30, Κολωνός, τηλ. 51.31.359.

ΧΑΡΤΟΒΙΟΤΕΧΝΙΑ — ΑΘΑΝ. ΜΕΡΜΙΓΚΑΣ, Μιχαήλ Μάνου 6 - Χαλάνδρι, τηλ. 68.14.971.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ - ΟΥΡΟΛΟΓΟΣ — ΕΥΘ. Ι. ΧΑΜΗΛΟΣ, Νοσοκομείο «Αγ. Όλγα», τηλ. 51.25.466.

ΧΥΜΟΙ ΦΡΟΥΤΩΝ - ΠΟΤΟΠΟΙΪΑ — Κ. Ν. ΚΟΛΛΙΑΣ, Κυπρίων Αγωνιστών 15, Αργυρούπολη, τηλ. 99.25.889, 99.17.845.

ΔΙΟΡΙΣΤΗΚΕ ΝΕΟΣ ΝΟΜΑΡΧΗΣ ΣΤΗ ΦΩΚΙΔΑ

Πρόσφατα διορίστηκε νέος Νομάρχης στη Φωκίδα, ο κ. Τάκης Θερόμος. Ο Σύνδεσμός μας τον καλωσορίζει και του εύχεται καλή επιτυχία στο έργο του.

Με την ευκαιρία, δεν παραλείπουμε να του θέσουμε υπόψη από τώρα τα καυτά προβλήματα του χωριού μας και της περιοχής, ώστε να βρουν γρήγορα τη λύση τους:

1. Προστασία της γεωργικής παραγωγής των κατοίκων απ' τ' αγριογούρουνά, που κυκλοφορούν ελεύθερα ως τα περιθώλια του χωριού, αφού δεν επιτρέπεται το κυνήγι τους έξω από την περιοχή του καταφυγίου τους.

2. Αποπεράτωση με ασφαλτόστρωση του δρόμου από 51 χλμ. - Καλοσκοπή - Βρίζες.

3. Ρύθμιση του συγκοινωνιακού προβλήματος από Καλοσκοπή προς το Σιδηρ. Σταθμό του Μπράλου και προς την Άμφισσα.

Γεννήσεις:

Η Μαρία και ο Βασίλης Αρτ. Κάλλης απόχτησαν κοριτσάκι. Να τους ζήσει.

Βαπτίσεις:

Ήρθε από τον Καναδά η Αλεξάνδρα Αλεξίου - Δεστούνη και βάπτισε το γιό της στο χωριό του συζύγου της Χαυδάτα - Κεφαλληνίας και του έδωσαν το όνομα ΑΓΓΕΛΟΣ. Να τους ζήσει.